

MENEKÜLÉS

EGY TÖKÉLETES VILÁGBÓL

SZÉLESI SÁNDOR

MENEKÜLÉS

EGY TÖKÉLETES VILÁGBÓL

SZÉLESI SÁNDOR

Menekülés egy tökéletes világból

Írta:

Szélesi Sándor

Kiadja:

Wavemaker Hungary Kft.

ISBN 978-615-00-3827-8

Tartalom

Első fejezet	5
Második fejezet	9
Harmadik fejezet	18
Negyedik fejezet	23
Ötödik fejezet	25
Hatodik fejezet	34
Hetedik fejezet	40
Nyolcadik fejezet	45
Kilencedik fejezet	50
Tizedik fejezet	58
Tizenegyedik fejezet	63
Tizenkettodik fejezet	66
Tizenharmadik fejezet	71
Tizennegyedik fejezet	76
Tizenötödik fejezet	83
Tizenhatodik fejezet	87
Vízió	92
A marketingkommunikációs szakma 2035-ben	94

1.

Garcia kinyitotta a szemét, egy világoskék falat látott. Nem tudta, hol van, nem tudta a nevét, sem azt, miért nincsenek emlékei önmagáról. Pár másodpercig csak bámulta a falat, aztán felült az ágyon.

Egy hálósobában volt, egy bevetetlen franciaágyon: két párna, két takaró, egy gyűrött lepedő. Ruhában, de cipő nélkül feküdt le.

Mikor is? És miért nem vetkőzött le?

Megpróbálta felidézni a nevét, de nem jutott eszébe. Ideges lett, majd a gyomrát összeszorította a rettegés. Úgy érezte, mintha a semmiben lebegne, mintha nem lennének kapaszkodói... Gyorsan felállt, és az ablakhoz lépett. Elhúzta a függönyt, a szemébe fény hasított.

Egy harmadik emeleti ablakból nézett le a kinti világra.

Előtte folyó, híd, a túlparton egy kisebb domb, a dombon egy kereszt, a tetején egy hatalmas emberi alak magasba tartott kézzel. Egy szobor. Balra egy szecessziós hotel. Jobbra, távolabb másik magaslat, rajta egy vár. Duna, Budapest – jutott eszébe. Ez a folyó a Duna, az pedig a budai vár. Akkor ez Pest.

Legalább azt tudom, hol vagyok – állapította meg. Mélyeket lélegzett, a pánik lassan múlt. Aztán eszébe jutott, hogy ha ezekre emlékszik, miért nem jut eszébe, kicsoda ő maga. Körbepillantott, vajon

látja-e a cipőjét. Apróságnak tűnt, gyorsan túl is lépett rajta. Amúgy sem találta... Kiment a szobából. Automatikusan a konyhába fordult. Itt lakom, állapította meg magában, de semmi nem volt ismerős.

Egyedül volt a lakásban.

A hűtőajtó panelje figyelmeztetően villogott: jelezte, mi minden van a hűtőszekrényben. „Meg akarod rendelni a feltüntetett tételeket?” – kérdezte. Garcia tétován megérintette a „nemet”. Most nem. „Figyelmeztetés egy óra, tíz óra, egy nap múlva” – ajánlotta a gép. Garcia az egy napot választotta a lehetőségek közül. Jelen pillanatban nem érdekelte a bevásárlás.

Kinyitotta a hűtőt, és belenézett. Zöldségek, gyümölcsök, kombucha tea. Sajtok, becsomagolt készétel, fitneszmenü. Rajta szalag: „lebomboló, környezetbarát csomagolás”. *Remek*. Együtt a bolygóval, jutott eszébe a reklámszöveg, de arról fogalma sem volt, hol hallotta. *Mi van még itt?* Laktózmentes tej. Kivette a teát, belekortyolt. Nem ízlett neki. Ez valaki másé? Valakié, aki a franciaágy másik oldalán alszik?

Érezte a nő illatát a lakásban.

Becsukta a hűtőajtót, és a panel órájára esett a tekintete: 14:03. Odanyúlt, rányomott. Felugrott az óra, alatta pedig megjelent a dátum: 2062. szeptember 10. „Napsütés, futó zápor, 1 mm csapadék. Ajánlott öltözködés: víztaszító ruha. Leadod-e a kívánt méretet a legközelebbi ruhaszalonnak? A cím: Váci utca...” *Nem*.

„Akarsz beszélgetni?” – kérdezte a hűtő.

Garcia ujjá a „nem” fölött lebegett, aztán a férfi mégis máshogy döntött. Lehet, hogy megtud valamit a hűtőtől... ha mást nem, talán a nevét.

„Igen”.

– Helló, Garcia! – szólalt meg a hűtő kellemes női hangon. – Milyen volt a napod?

Garcia. Garciának hívnak.

Nem volt ismerős neki ez a név.

– Nem tudom – felelte a hűtőnek. – Mondd meg nekem te!

A hűtő pár másodpercig hallgatott.

– Nem érzékelem az egódat – mondta aztán. – Kérlek, add meg az azonosítódhoz szükséges biztonsági kódod!

– A nevemet sem tudtam öt másodperccel ezelőttig – morogta kissé elégedetlenül Garcia. – Már ha tényleg az vagyok, akinek mondasz.

– Add meg a biztonsági kódod! – ismételte meg a női hang ugyanazon a kellemesen lágy hangon, amin eddig beszélt, Garcia mégis valamiféle fenyegetést hallott ki belőle. Fogalma sem volt a biztonsági kódjáról. Sőt, azt sem tudta, miféle kódban kell gondolkodnia. Számok? Számok és betűk? Egy szó vagy egy kifejezés? Egy dallam?

– Nem emlékszem – vont vállat lazán. – Elfelejtettem.

– Kérlek, ülj le! Hívom a biztonsági szakembereket – mondta a hűtő. – Míg megvárod őket,

igyal egy kis kombucha teát! Ne feledd, hozzájárul a máj méregtelenítéséhez, amelyre a magas gamma-GT-szinted miatt szükség van...

Garciának esze ágában sem volt leülni és megvárni a biztonsági szakembereket. A hűtő, vagyis a lakás emije nyilván már értesítette őket, de úgy érezte, amíg nem tudja, kicsoda, és milyen minőségében van itt, addig nem akar találkozni semmilyen hivatalos emberrel.

Az előszobában, az ajtó előtt megtalálta a cipőit, úgy tűnt, amikor megérkezett, rendesen levette mindkettőt. Most gyorsan felhúzta őket, majd elhagyta a lakást.

2.

Az utcára érve Garciát megütötte a párás meleg. Kora őszi délután volt, a nap erősen sütött. A férfi megállt, és körbenézett. Merre induljon? Hova menjen? Mit tegyen? Mi ilyenkor a teendő? Forduljon orvoshoz?

Csak kérdései voltak. És valami homályos hiányérzet. Valami hiányzik a városból, amihez hozzászokott. De vajon mi az?

Apró, önvezető elektromos autók húztak el előtte némán, mintha nem is igaziak lennének, csak valami játék kocsik. A napelemes útburkolat még a kerekek súrlódásának zaját is elnyelte. Alig volt forgalom, több biciklistát lehetett látni a rakpar-

ton, mint autót. Budapest nyugodt és csendes arcát mutatta felé.

De valami határozottan hiányzott.

– Helló, Garcia! – köszönt rá az utcán egy jól öltözött ötvenes férfi. Mosolygott, láthatóan ismerte őt. – Délutáni séta? Vagy ötletkeresés?

– Csak séta – morogta Garcia. Megnézte magának a másikat: formára vágott szakáll, hullámos haj, sportos, ápolts külső, lazán gombolt ruha. Elégedettség, ez a szó jutott eszébe róla.

– Néha az is kell – bólintott az elégedett körszakállas. – Csak lenni. Nemde?

– Minden bizonnyal – Garcia érezte, hogy helyeselnie kellene, de ennél többre nem tellett tőle. Valami miatt nem tudott fenntartás nélkül egyet érteni a másikkal.

– Hogy vált be a pályamódosítás? – kérdezte az ismeretlen. Láthatóan társalogni akart. – Azóta nem is beszéltünk róla, hogy kiléptél... Megtaláltad a számításodat?

Miféle pályamódosítás?

– Meg – felelte bizonytalanul Garcia.

A másik felnevetett.

– Hát, ez nem hangzik valami meggyőzően. Még engem is kapacitáltál, hogy „az embernek ötvenente szüksége van a váltásra, hogy el ne tunyuljon az agya, és az önmegvalósítás igénye felül kell múljon a kényelmet”. Legalább ezek után legyél egy kicsit határozottabb!

– Amennyiben?

– „Jól döntöttem, Ákos, amikor váltottam, minden a legnagyobb rendben.” Valahogy így!

– Igen... ezt most is így gondolom. – Garcia nem tudta, így gondolja-e. Megint körbepillantott, ám most azért, merre léphetne le.

– Majd lesz jobb – nyugtatta meg a másik, aki Ákosnak nevezte magát. – Ha úgy érzed, hasznos dolgot csinálsz, maradj! Ha pedig nem, akkor te tényleg könnyebben váltasz, mint én... Bár Anikó most már engem is kapacitál, hogy mozduljak ki a komfortzónámból, de mit tegyek, szeretem az állatokat, és élvezem az állatvédelmet. Bár elgondolkodtam azon, hogy némi kihívás jó lenne, és be kellene kapcsolódní valamelyik újraklózott állatfaj megmentésébe. Az erszényesfarkas-projekt, amit a borneóiak futtatnak, tetszik is, csak hát... Borneó messze van. Majdnem három óra repülővel, és a fene se' akar ennyi időt úton tölteni...

– Ne légy ennyire kényelmes! – szaladt ki Garcia száján. Ellenszenves volt neki a pasas. Idegesítette, amit mutatni próbált.

Szerencsére az elégedett szakállas nem vette észre a szavaiban megbújó szarkazmust. Csak mosolygott tovább.

– Na, majd meggondolom – ígérte.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetsz – bólintott Garcia. – De ne haragudj, Ákos – megnyomta

a nevet, mintha nagyon fontos lenne –, most már mennem kell...

– Persze-persze, menj csak! Nem tartalak fel. Túl szépen süt a nap, hogy egy járdaszegélyen pocsékoljuk el a drága percekét... Legyen tevékeny és elégedett estéd, Garcia!

Garcia gyorsan elindult a part mentén délnek.

– A hidat kerüld el! – kiáltott utána a szakállas. – Volt ott valami felfordulás délelőtt! Garcianak esze ágában sem volt felmenni a hídra. Azt sem tudta, hova tart. Kiért egy térre, megnézte az utcátáblát: Fővám tér. Megtorpant. Ha nem a híd felé, akkor el a Dunától. A város irányába fordult, hamarosan kávéházak és éttermek soránál találta magát. Megkívánt egy kávét, de a kávét nem adják ingyen. Az egója vagy az azonosítója alapján nyilván fizethetne, de nincs sem egója, sem azonosítója.

Valami beugrott, egy tétova gondolat. Felnyúlt a füléhez, és az ujjaival kitapogatta a jobb fülcimpája tövét. Ott kell lennie az egocsipnek. Valamit érzett, de nem volt biztos benne, az nem csak egy porc-e. *A fül egésze egy porc!* – torkolta le magát gondolatban.

Végül leült egy padra.

A magasban vaszpok sürgölődtek. Olyanok voltak, mint egy méhkas egymást kerülgető, szorgos kis méhei. Körbe-körbe döngicséltek, a magasba röppentek, lejjebb ereszkedtek, követték lent sétáló gazdájuk útvonálát, figyeltek, fotóztak, rög-

zítettek és információk tucatjait küldték a gazda egójához. *Vaszpok* – gondolta Garcia. – *Személyi mikrodrónok. Tudom a nevüket, tudom, hogy mind-egyik tartozik egy emberhez, és a környezetet figyelik. Mindent tudok róluk. Ezeket miért tudom? Miért tudom, hogy Budapesten vagyok? Miért tudok beszélni, miközben fogalmam sincs, ki vagyok?* Ez volt a legzavaróbb az egészben. A világot ismer-
te. Önmagát nem.

A gondolatai visszatértek a kávéhoz, és úgy bámulta a kinti asztaloknál ülő, iszogató, beszélgető embereket, mintha egy másik világban lennének, ahová bepillanthat pár percre egy ablakon át. Mindenki jó módúnak, elégedettnek, egészségesnek és gondtalannak látszott. Sehol egy törődött arc, táskás szem, feszült tekintet.

– Büszke vagyok Tamás társadalmi szerepvállalására – jegyezte meg mellette egy asszony. A barát-
nőjével beszélgetett, kezében egy virágcsokorral.
– Bejelentkezett a képviselőnkénél, és eltölt egy hó-
napot a parlamentben. Még csak tizennégy éves, de
már tudja, mit akar elérni érettségi után.

– Büszke lehetsz rá – mondta erre a barátnője.
– Remélem, Csenge is hamar rájön, mit szeretne...
– Érdekli valami?

– A szociológia, bár őszintén bevallom, én egy
szót sem értek azokból a könyvekből, amiket olvas.

Iskola – gondolta Garcia. – *Hova jártam iskolába?*
De akárhogy erőlködött, továbbra sem emlékezett.

Jobb híján hallgatta a két nő beszélgetését, amely átterelődött a képviselő munkájára és a parlamenti demokrácia működésére. Megbeszélték, hogy bemennek a képviselőjükhöz, és beterjesztetnek vele egy javaslatot, hogy a középiskolák tanulóinak ilyen irányú tevékenysége számítson bele a társadalmi hasznosság mutatóba, amely alapján majd a nyugdíjellátást kapják... körülbelül hetven év múlva.

Garcia ezen a ponton képtelen volt csendben maradni, és odafordult.

– Elnézést! – szólította meg a két nőt. – Mennyi is az átlagéletkor manapság?

– Száztíz év – felelte mosolyogva az, akinek a Tamás nevű fia volt. – De szerintem mire a gyermekeink odajutnak, lesz az százharminc is. Skandináviában legalábbis már ennyi.

Van akkor még száz évem – gondolta Garcia. – Elvesztettem az első húszat vagy harmincat, mit számít? Légy pozitív, Garcia! Vagy akármilyen is vagy.

Ekkor megállt előtte egy lány.

– Itt ücsörögsz? – kérdezte. Hosszú, egyenes, fekete haj keretezte arcát, a hajvégei – a legújabb divat szerint – szivárványszínűek voltak. Karcsú alakja, vékony válla, kicsi melle volt. A szeme, az egész arca nevetett.

Garcia felismerte az illatát. Ezt érezte a lakásban is. Ismerős, kellemes. Megnyugtató.

Rámosolyodott.

- Kijöttem kicsit levegőzni.
- Elég durván néztél ki reggel. – A lány leült mellé a padra. – Se szó, se beszéd, kidőltél. A cipődet is én vettem le rólad, mert azzal együtt feküdtél bele az ágyba.
- Igen? – Bocsánat. Bocs.
- Mi történt éjjel? És hol voltál? Miért nem jöttél haza?
- Valami baj van az azonosítómmal – nyögte a férfi, csak hogy elkerülje a válaszokat.
- Futtattál rendszerellenőrzést?
- Még nem – Garcia a kávézók felé pillantott. – Még nem ébredtem fel teljesen.
- A lány elérte a pillantását.
- Igyunk egy kávé!
- Átültek az egyik kávézó asztalaihoz, és rendeltek két lattét. Garcia közben hallgatott, és a magasban köröző vaszpokat bámulta. Eszébe jutott, hogy talán az övé is fent van valahol.
- Elvesztettem a kapcsolatot a vaszpommal is – mondta.
- Miféle kapcsolatot? – értetlenkedett a lány. – A vaszpodat lekapcsoltad pár napja, nem emlékszel? Azt mondtad, teszel egy kísérletet, milyen kiterjesztett valóság nélkül élni.
- Valóban! – hazudta Garcia. – Hülye vagyok! – Egy androidpincér meghozta a lattékat. – Milyen volt a napod? – kérdezte a lányt, aki most már öszszevont szemöldökkel méregette. – Nyugi, kicsit

megkavarodtam. Se vaszp, se azonosító... Képzeld el te is magad nélküle!

– Jól van, ez igaz. Ma kedvem támadt kicsit steampunkosan élni... Lenyugtat. Nem is tudom, mi lenne, ha nem lehetne AR-szűrőkkel átszínezni a világot.

– Ennyire? – Ennyire. Kiakasztottam. Harcoltam megint a gépidőért. Van egy elméletem a multiverzum rétegződéséről, de mivel huszonzét éves vagyok, senki nem vesz komolyan...

– Ez múltó állapot.

– A huszonzét?

– Nem, hogy nem vesznek komolyan. – Garcia elmélyítette a hangját, úgy érezte, biztatnia kell az ismeretlen lányt, bár fogalma sem volt róla, milyen gépidőről beszélnek. – Ha kitartasz a véleményed és az elméleted mellett, előbb-utóbb komolyan vesznek.

– Igazad van. Többen is támogatnak bent. – A lány lekanalazta a habot a latte tetejéről, majd bekapta.

– Csak nem olcsó a gépidő, és biztosabb matematikai alapra kellene helyeznem az elképzeléseimet.

– Na, látod – bólintott Garcia. Tetszett neki a lány. Arra gondolt, valaha szerette, és újra meg tudná szeretni.

– Az azért még jó pár hét. Bár arra gondoltam, hogy attól a hawaii matematikustól, akivel találkoztam tavaly, kérek némi segítséget. Szerintem benne lenne egy gyümölcsöző együttműködésben.

– Ahogy gondolod. Én bízom benned.

– Aranyos vagy – mondta a lány boldogan, és témát váltott. – Képzeld, lezárták a rakpartot reggel! Találtak egy holttestet a köveken! Kint volt a készenléti rendőrség egész állománya! Mind a hárman ott sűrögtek-forogtak a hídnál.

– Mind a hárman?

– Ja. Izgalmas, mi? Nem is tudom, mióta nem követtek el gyilkosságot Budapesten. Bár lehet, hogy baleset volt. A híroldalak szerint a rendőrök még nem tudják, mi történt.

– Majd kiderítik – bizakodott Garcia. Kicsit álságosnak érezte magát. – Jut eszembe, lehet, hogy az azonosítóm miatt kihívták a biztonságiakat.

– Ki?

– A lakás...

– Az nem jó... De majd megoldjuk a biztonsági kódoddal.

– Csakhogy nekem nem jut eszembe...

– Szerencséd, hogy nekem igen... – A lány ivott a lattéból, és most végre Garcia is követte a példáját. – Milyen jó, hogy elárultad a múltkor! Tudtam én, hogy jól jön egyszer a kódcsere... Szóval megoldjuk, kicsim...

Garciának ismerős volt a megszólítás.

– Segítesz? – kérdezte.

– Naná! Mi ketten mindent megoldunk, ezt szoktad mondani, nem?

Garcia rámosolygott.

– Dehogynem.

Nem vette észre, hogy egy vaszp kifejezetten rájuk állt, és a hídra felvezető út mellől valaki figyel minden mozdulatukat.

3.

Visszamentek a lakásba, ahol a lány, akinek még mindig nem tudta a nevét, megadta Garcia egójának biztonsági kódját. Az ego bekapcsolt, és a lakás emije végre azonosíthatta a férfit, aki attól a pillanattól kezdve hozzáfért minden adatbázishoz: rögtön lehívta a szaruhártyájára – konkrétan a kámealencsére – a saját adatait. Garcia Sandoval a neve, Valenciában született huszonnyolc évvel ezelőtt, és nyolc éve költözött Budapestre. A feljegyzései szerint azért választotta ezt a várost, mert a legszebbnek tartotta Európában, és itt akart élni. Az Észak-atlanti Unió polgára egészen magas társadalomhasznossági rátával, amely szerint elismert és boldog tagja a közösségnek. A kommunikációs szakmában dolgozik, egészen nyárig egy morális ügynökségnél, azután pedig átment gyakorlatiasabb, az élelmiszeripart érintő területre, és lényegében a két globális lefedettségű cég összekötőjévé is vált. A vaszpok szakértője, a munkatársai szerint lendület és kreativitás jellemzi. Problémamegoldó, kezdeményező al-

kat. A kapcsolati hálója óriási, átível földrészek és óceánokon.

A lányt pedig Katának hívják.

Kata a Központi Fizikai Kutatóintézetben dolgozik elméleti fizikusként, és a doktori iskolát végzi. A témája a hipertér és a multiverzummodellje, öt nyelven beszél, és már van egy köteg díja meg ismerése. Közel két éve vannak együtt, tíz hónapja költöztek össze. A lány szereti a steampunkot, a sajtokat és a francia történelmet.

Garcia több mint egyórányi böngészés után hátradőlt a székén: semmi nem volt ismerős abból, amit magáról olvasott. Akár egy idegen életrajza is lehetett volna.

Kata közben elkészítette a vacsorát: friss zöldságlátát szezámragos csirkemellel és andalúz mártással. A férfi kísétált a konyhaasztalhoz, és az ujjával belenyúlt a mártásba, hogy megkóstolja. A lány rácsapott a kezére.

– Kicsim, tudod, hova tettem a vaszpomat? – kérdezte Garcia látszólag lazán, és lenyalta a mártást az ujjáról.

– Az asztali lámpa melletti fiókban van, a dobozában – mondta Kata, és próbált mérgesen nézni, de nem sikerült neki. – Akkurátusan elcsomagoltad.

Garcia elment a vaszpjáért. Mielőtt aktiválta volna, halkan behajtott az ajtót. A vaszp a bekapcsolása után felreppent, tett egy kört Garcia feje körül, majd a mentális parancsnak engedelmeskedve le-

szállt a férfi mutatójára. Garcia ezek után listázta a memóriatartalmát, illetve megjelenítette maga előtt a felhőbe felmentett személyes anyagokat.

A kámealencsére kivetített kép láttán azonban megdöbbsent: egy üres mezőt látott csak maga előtt.

A napló alapján három napja mindent letörölt, ami július huszonnegyediké óta történt vele. Minden emléket, minden feljegyzést, minden helyszín-dokumentációt, képet, felvételt.

Miért? Mi történt július huszonnegyedikén?

– Mi van veled? – nyitott rá Kata.

– Hogy érted ezt? – nézett fel rá Garcia.

– Fura vagy. Mintha más lennél.

Garciának az jutott eszébe, hogy Katának van valamilyen hatodik érzéke, amivel ráérez a nem látható dolgokra is. Megpróbált hihetően hazudni.

– Csak kicsit másnapos vagyok.

– Biztos nincs valami baj? Nem hallottam még olyat, hogy valakinek ok nélkül lekapcsolt volna az egója.

– Ez is kicsit megzavart – bólintott Garcia. – De most már minden rendben. – Felállt, átölelte a lányt. Egy érintés sokat segít a gondok eloszlításában. Egy discséret is: – Ha te nem bukkansz fel a Fővám téren a padomnál, hát, még egy kávé sem tudtam volna meginni. Erről jut eszembe, mikor ehetünk? Éhes vagyok.

– Most. Gyere!

Kata megfogta a kezét, odasétáltak az étkezőasztalhoz.

Vacsora közben Garcia rákérdezett:

– Emlékszel rá, mi történt július huszonegyedikén?

Kata elgondolkodott.

– Nem igazán... – De néhány másodperc múlva hozzátette: – Mikor voltunk Párizsban? Július elején, nem? Tizenhatodikán jöttünk vissza. Vasárnap. Akkor huszonegyediké hétfő volt.

– Igen?

Garcia letette a villát, és várt.

– Ó, persze! – ütött az asztalra a lány. – Aznap jöttél be hozzám, a KFKI-ba, és akkor történt az a baleset! Hogy is felejtettem el!

– A baleset... – Garcia nem tudta, Kata miről beszél. – Felfrissítenéd a memóriámat?

– Rettenetesen kiakasztott – Kata most tényleg furcsán nézett rá. – Amikor doktor Tamilt áramütés érte, és Szonja a saját testi épségét veszélyeztetve rántotta el a zárt kapcsolótáblától. Nem rémlik? Ott voltál velem, mert bejöttél értem azzal, hogy sétáljunk egyet a Normafánál, én meg körbevezettelek. Te alkalmaztál szívmasszázszt doktor Tamilon. Hánytál egész este a stressztől. Ezt is elfelejtetted?

– Nem-nem. Most már emlékszem, igen... Kérdeztem már, hogy vannak?

– Gyorsan kórházba kerültek mindketten, és túléltek. De ezt tudod. Elküldték a köszönetüket.

– Úgy értettem, azóta?
– Már felvették a munkát.
– Jó. – Garcia megint enni kezdett.
– Mi mindent felejtettél még el? – kérdezte Kata gyanakodva.

– Ezt sem felejtettem el – magyarázta a férfi. – Neked nem voltak még ilyen kieséseid? Egy pillanatig nem ugranak be nevek vagy helyszínek. Én például sosem emlékszem, hol szilvesztereztem. Mindig gondolkodnom kell rajta. Végigvenni az évet, embereket, helyszíneket. – *Tényleg* nem tudta, hol szilveszterezett. Nem kellett nagyot füllentenie, így ezt most még igaznak is érezte.

– Ez azért nem ugyanaz.
– Szerintem meg igen.
– Inkább jelentkezz be a dokidnál egy MR-vizsgálatra! Ha most bejelentkezel, szerintem holnapra kapsz időpontot.

– Arra semmi szükség – Garcia arcvonásai megmerevedtek. – Ne aggódj!

Aznap korán elment aludni, és remélte, hogy reggelre jobb lesz. Hosszú ideig forgolódott, majd amikor meghallotta Kata egyenletes, mély lélegzését maga mellett, akkor feladta, hogy aznap éjjel aludni fog. Cukott szemmel rákeresett a hálón doktor Tamil balesetére.

Doktor George Tamil elméleti fizikus. A KFKI kutatója. Több cikk is szólt a balesetről, de egyik sem említette meg Garcia nevét, sokat írtak viszont Kó-

taj Szonjáról, aki a testi épsége kockáztatásával rántotta el a doktort a zárlatos kapcsoló mellől. A vizsgálat szerint nem volt szándékosság a balesetben, és emberi mulasztás sem történt. Kótaj Szonja társadalmi kitüntetést kapott, amiért megmentette a férfi életét.

Garcia rákeresett a közösségi oldalakon mindkettejükre. Az azonosítója alapján mindkét helyről finoman és udvariasan kitessékeltek. Az adatvédelmi protokolloknak megfelelően csak a felhasználók legnyilvánosabb adatait nézhette meg. A férfi gyanította, hogy a baleset után George Tamilnak és Kótaj Szonjának elege lehetett a nyilvánosságból.

Nem lett okosabb, sőt másnapra csak romlott a helyzet. Délelőtt még arról is kétségei támadtak, vajon van-e helye ebben a világban.

4.

A naptára szerint a következő napon munkahelyi értekezlete volt. Megnézte a címet, és elindult, ám amikor kilépett az utcára, újabb meglepetés érte: Budapest megkérdezte, szeretne-e a városra valamilyen szkint ráhúzni. Garcia belépett a naplójába, és megnézte, használt-e valaha valamilyen szkint. Kiderült, hogy gyakran: és leginkább a folk-steam-punk42-t részesítette előnyben. Garcia lehívta a kámealencséjére.

Egy pillanat alatt megváltozott az őt körülvevő világ képe. A magasban, a felhőkből kerekded hasú léghajók bontakoztak ki, az utcai lámpák rézvörössé színeződtek, s fent, az égők körül úgy nyíltak ki a szecessziós díszkacsok, mint egy gyorsított felvételen a rózsabimbók. A házak homlokzatából kisebb-nagyobb, egymásba kapcsolódó, forgó fogaskerekek emelkedtek elő, a hivatalos épületek betűi talpat növesztettek és kihasasodtak, a tetők a magasba ugrottak, és fehér füst kanyargott elő a kéményekből, amelyek sejtelmes párába vonták a tompán megcsilánzó fémcserpeket. A járóelőket, akik nem húztak magukra semmilyen perszonális szkint, a kiterjesztett valóság új ruhákba öltöztette: a nők szoknyái bámulatosan finom csipkeszegéllyel egészültek ki, a csatok ezüstösen csillantak, a kabátkák deréktájt karcsúvá szűkültek, míg a férfiak cipője hegyes orrú, díszes bőrcsizmává formálódott, nadrágjuk elegáns, vasalt élt kapott, kabátjaikon megszorodtak a gombok és szegecsek, illetve kanyarogva-összefonódva vékonyabb-vastagabb fémszálak futottak végig. Néhány ember arcára fél vagy teljes gépmaszk húzódott... Mintha hirtelen mindenki brokátba, szaténbe, rézbe és acélba öltözött volna. A legviccesebbek a sapkák helyén feltűnt cilinderek és keménykalapok voltak, melyek megannyi fura retró-futurisztikus kiegészítővel bírtak az AR-világában.

Elrepült a Duna felett egy gigászi, fémpikkelyekből, huzalokból és csövekből álló sárkány, mely füs-

töt lehelt ki az orrlyukán, és egy új fantasyjátékot reklámozott. Garcia gondolt egyet, és levette a reklámszűrőt: ekkor kiderült, hogy minden, de minden lehet reklámhordozó, a léghajóktól kezdve a folyó felszínén át egészen a saját kézfejéig.

Kellett egy perc, mire a férfi napirendre tért a változás fölött. Aztán fogott egy elektromos autót, amely leginkább egy hatalmas, rezesen csillogó régimódi robotcserebogárra emlékeztette, és bevittette magát vele a munkahelyére.

5.

Az elegáns, légkondicionált irodaházba lépve kijelentkezett a folk-steampunk⁴² világából.

A koordinátort, aki az értekezletet vezette, Csehi Dénesnek hívták. A megbeszélésre bekapcsoltak egy harmadik felet is: Camille Guerint a torontói irodából. Garcia nem igazán sejtette, mi szükség van rá, de mintha Csehit megnyugtatta volna a nő virtuális jelenléte.

– Értékközpontúság, elégedettség, kiteljesedés – magyarázta Camille fényből szőtt avatarja. Szikár, rövid hajú, értelmes tekintetű volt, és meghatározhatatlan korú. – De tudom, hogy maga mindezekkel tisztában van, Garcia. Csak azért mondom, hogy megerősítsem, nekünk nagyon fontos, hogy hasznos terméket segítsünk a piacra, és ez a cég kiemelten ilyen, az innovátorok és az early adopte-

rek körében végzett kutatás szerint kimagaslóan jó a fogadtatása. Megszületett a stratégiai döntés is, egyértelműen támogatjuk a vállalat versenyképességének fokozását.

Garcia kivételesen értette, miről beszél: reggel másfél órát töltött azzal, hogy beleássa magát abba az új projektbe, amelyet éppen úgy elfelejtett, mint bármi mást korábbi életéből.

– Amit eddig letettél az asztalra, az nagyon ígéretes – vette át a szót Csehi. – Hihetetlen gyorsan ráérezted az alapokra, gratulálok! Most azonban a cég háttértámogatásával magasabb fokozatra kapcsolunk. A mainstreamereket akarjuk, és általuk a VASP X Connecten keresztül elérni a vásárlókat.

– Ezért van szükségünk magára – bólintott Camille. – Bár az élelmiszeriparban még nem dolgozott, de a vaspokban rejlő lehetőséget senki nem ismeri jobban, mint maga.

Garcia udvariasan megköszönte a dicsérő szavakat, és rákérdezett, mit szeretnének kiemelni a marketingüzenetben.

– A fogyasztói kérések messzemenő figyelembevétele mellett a márkaértékek közül a hús előállításának erőszakmentességére kellene elsősorban helyezni a hangsúlyt.

– Ez beleillik a közös víziónkba – erősítette meg Camille is. – A morális ügynökségnél eltöltött múltja miatt duplán alkalmas erre a feladatra, és úgy vélem, magánál jobban senki nem érzi át ennek

az üzenetnek a helyességét és társadalmi hasznosságát. Bizalom, ez a legfontosabb. Magának is, nekünk is, és a fogyasztóknak is. Ön és Csehi úr koordinálja a projektet...

– Én arra gondoltam, hogy kimennénk a telepre, és alaposabban megtekintenénk a technológiai hátteret – mondta Csehi. – A folyamat elejétől, egészen a tojáستól a kacsamellig – kuncogott. – Mit gondolsz erről, Garcia?

Garcia bólintott. Amíg nem kell beszélnie, addig jó. És az üzemlátogatás azzal kecsegtetett, hogy ma elég lesz hallgatnia. Időt nyer a beilleszkedéshez.

– Remek! – mondta Torontóból Camille Guerin. – Adjuk meg a lehetőségét egy olyan cég növekedésének, amely erőszak nélkül látja el hússal az embereket!

A telep Maglódon működött. Egy bérelhető elektromos kisautóval mentek ki, csak ők ketten. A sofőr nélküli jármű a Baross utcán át hagyta el a belvárost, a nyolcadik kerület legelegánsabb – légfalakkal tarkított – részén. Erdőillat szállt a levegőben. Garcia kikapcsolta a légkondicionálást, és lehúzta az ablakot. *Élhető világ!* – gondolta. – *Hús, erőszakos halál nélkül. Messzire jutottunk a történelem kezdete óta.*

Az üzemben beöltöztek, hogy ne vigyenek be biológiai szennyező anyagot az épület területére. Az igazgató, Garay Ádám szegődött melléjük idegenvezetőnek.

kacsamell : 0624 6 37 01012 3
novekedesi fazis: f34 d12 ee445
//.

– Nagyon örülök, hogy ismét meglátogattak minket – örvendezett őszintén az telep bejárata felé menet.

– A cégünkre olyannyira jellemző client experience magatartásmód ránk is vonatkozik – mosolygott Csehi. – És őszintén mondom, engem meghat, hogy az ebédemért egyetlen állatnak sem kell elpusztulnia. Elborzaszt, ha a gyerekkoromban a boltokban kapható grillcsirke látványát felidézem. Emlékszik rá? Ott forogtak egymás mellett, felszúrva azokra a hosszú fémrudakra. Három vagy négy volt egy sorban.

– Emlékszem – bólintott Garay. – Be kell vallanom, engem a húsboltokban kampóra felakasztott kolbászok és oldalasok emléke motivál. Meg a fél malacfej a pultban, amit a nagyszüleim utcájában található hentesboltban látni lehetett... Szerencsére ma már sehol nem találni ilyen otrombaságot.

– Igen-igen. És az a szag!

Garcia hallgatott.

– A hús azonban nem hiányozhat az étrendünk-ből – bizonygatta az igazgató. – És az, amit itt előállítunk, több mint szintetikus protein vagy bármilyen más, mesterségesen növesztett fehérjeforrás.

– Tudom – bólintott Csehi. – A vállalat sikerképessége amúgy sem rajtunk múlik, hanem önön, mennyire jó, egészséges, hasznos az áruja. Minden-esetre minket megnyert magának, különben nem dolgoznánk együtt.

– Érezzük a fogyasztók felénk irányuló érdeklődését és figyelmét. Azt hiszem, a márkánk már kezd beépülni a köztudatba, de a hasznossága miatt megérdemli, hogy több tudatos vásárlóhoz is eljusson.

– Jó, hogy ma már minden fogyasztó tudatos.

Garay előreengedte őket a zsilipajtóban.

– A vaszpok? – kérdezte Csehi, és a magasba intett, ahol a mikrodónja repdesett Garciáéval együtt.

– Jöjjenek csak nyugodtan! A technológia nem titkos, a szabadalmat már megosztottuk mindenkiel. Semmi sem lehet titkos, ami élhetőbbé teszi a Földet, nemde?

A kis aszeptikus kabinban még egy külső lézeres fertőtlenítés is történt.

A csarnok rettenetesen hosszú volt, a bejáratától alig látszott a vége. Harminc egyenes sorból állt, soronként tizennyolc emeletből. Minden emeleten harminccentinként növesztőtartályok sorakoztak. A magasban sínekre függesztett robotkarok siklottak tökéletes összehangoltságban, és tűpontos precizitással végezték el a tartályok körüli feladatukat.

– Több mint százhatvanezer kacsamellet növesztünk ebben az üzemben. A munkafolyamat a megtapadás után négy nap, plusz utána a tartálytisztítás és az új DNS beültetése, beágyazódása egy nap – sorolta az igazgató a már ismert adatokat. – A tervezés során a legmagasabb szintű automatizálás-

ra törekedtünk, egy ekkora üzemre mindösszesen öt embert kell alkalmaznunk, akik heti három napot dolgoznak.

– Nem sokallják? – nézett rá meglepve Csehi. – Erre nem emlékeztem.

– Nem kell mindhárom nap bejönniük. A munka egy részét otthonról is el tudják végezni. A dolgozóink elégedettségi értéke százszázalékos. Inspiráló, diverz és támogató környezet megteremtésére törekszünk. Ráadásul év elejétől feltűnethetjük a családtámogató cég badge-et a logóink mellett.

– Igen-igen.

Garcia megállt az egyik tartály előtt, és a csaknem egykilós kacsamellet nézte, amely ott lebegett a közepén. Szinte látta, ahogy nő, pedig a munkafolyamat sebessége biztos nem volt olyan gyors.

– A tápoldat összetevőiről már kaptak összefoglalót – mondta Garay melléje lépve.

– Pontos és részletes leírást kaptunk – bólintott Csehi. – A kollégánk bele is ásta magát, ugye, Garcia?

– Pontosan – bólintott Garcia. – Mindent tudok róla. Eddig ez alkotta az üzenetünk gerincét. Ezen kell igazítanunk egy kicsit. – Most, hogy itt állt, rájött, nem hisz ebben az egészben. Állat- és életbarát technológia. Milyen gáz már?! *Valami baj van velem?!*

Tényleg ezzel foglalkozott az elmúlt hetekben?

Minden olyan tökéletesnek tűnt. A kapcsolata Kátával, a munkája, a város, az emberek, az egész világ. Mindenki boldog és elégedett. Miért kelt ez benne rossz érzéseket?

– Jöjjenek, a növesztés biotechnológiai hátteréről Matheus Gergely kollégám tud beszélni!

Majdnem öt percet gyalogoltak, mire elértek ahhoz az oldalsó kis ajtóhoz, amely kivitt az üzem területéről egy aprócska állatházba. Itt jól ellenőrzött körülmények között mintegy húsz boldog kacska sétálgatott körbe-körbe jellegzetesen esetlen, kicsit billegő totyogással. Matheus egy kis fülkében ücsörgött, és a madarak életjeleit dokumentálta.

Felpattant, amikor meglátta a kilépőket.

– Jó napot! – köszönt. Kissé idegesnek tűnt, és nyirkos volt a kézfogása. – Miben segíthetek?

Csehi elmagyarázta a jövetelük okát.

– Értem – biccentett Matheus. – Egyfajta klónozási technológiát használunk... – és belemerült a részletekbe.

Garciát nem érdekelték a boldog és egészséges kacsatartás alapfeladatai vagy a fájdalommentes mintavétel technológiája. Úgy érezte, látta már valahol Matheus Gergelyt. Látta már tegnap. Hol is? A Fővám téren!

Ám nem volt biztos benne. Mérges lett: ha akkor nála lett volna a vaspjja, most tudná. Mindeneset-

re készítettett a drónnal pár közeli profilképet a biotechnológusról. Majd rákeres a hálón.

– Mindent jegyzel? – kérdezte tőle Csehi. Észrevette Garcia elkalandozó tekintetét.

– Vissza tudom nézni a vaszpról.

– Rendben.

Matheus valami miatt még idegesebb lett.

– Kérem, a vaszpokat ne engedjék a kacsák közelébe! A múltkor el kellett altatnunk egy állatot, mert egy látogatócsoportból valaki közelit akart készíttetni az egyik kacsáról, és az elkapta a vaszpot. Félig lenyelte, és felsértette vele a gégjét.

Csehi csodálkozott.

– Buta kis lények...

– Ma már a vaszpok is természetes anyagokból vannak – felelte az igazgató. – Ki tudja, milyen az illatuk vagy az ízük egy kacsá számára? Még lehet, hogy ízlik is nekik.

– Ha van a kacsáknak is elégedettségmérőjük – jött elő Garciából megint a szarkazmus –, akkor nyilván ezt is meg lehet mérni.

– Figyeljük az agyi aktivitásukat – felelte Matheus komolyan, talán túlságosan is komolyan véve Garcia megjegyzését. – Nanorobotok informálnak minket a különböző kérgi aktivitásról. Tisztában vagyunk az érzéseikkel.

Na, erre Garcia már nem válaszolt, pedig a nyelve hegyén lett volna valami csípős megjegyzés. Szerencsére az igazgató magához ragadta a szót.

– Szerintem mindent fel tudunk használni az üzenetünkhöz – mondta elragadtatottan. – És tudom, hogy a kacsák valóban kicsiny állatok, de ne felejtjük el, hogy a madarak evolúciója során egy kisebb, sűrűbb neuronhálózatú agy jött létre, tehát megtevesztő az apró méret!

– Azaz a „madáreszű” nem feltétlenül jelent butát – bólogatott Csehi.

Garcia kezdte szürreálisnak érezni a társalgást.

A látogatás szerencsére hamarosan véget ért. Csehi elbúcsúzott Matheustól. Nem a tenyésztőüzem felé távoztak, hanem a zárt udvarról hátrafelé, a feldolgozórézszeg irányába.

Garcia, aki pár lépéssel lemaradt az igazgató és Csehi mögött, meglepve érezte, hogy Matheus megragadja a karját, és visszarántja.

– Mit csináltál a hídnál, Garcia? – suttogta Garcia arcába a biotechnológus idegesen. A tekintete zavart volt. – Mit tettél?

Garcia nem szólt egy szót sem. Gyorsan kiszakította a karját Matheus szorításából, és sebes léptekkel ment, szinte menekült Csehi és az igazgató után.

6.

Délután Katával volt találkozója a Citadellán, annak a szobornak a tövében, amit előző napi ébredése után megpillantott a szobája ablakából.

– Hát nem gyönyörű ez a város? – lelkenedett a lány a korlát mögül letekintve a Duna szalagjára, a hidakra, utcákra, házakra. – Imádom. Imádok itt élni! Békés, az emberek kedvesek, barátságosak, mindenki elégedett. – Hirtelen megpördült. – A múlt héten beszéltem a nagyapámmal. Tudod, említettem már, hogy meglátogattam.

– Igen.

– Na, ő azt mondta, negyven–ötven évvel ezelőtt nagyon nem úgy nézett ki, hogy ez a világ élhető marad. Háborúk, egyenlőtlenségek, klímaváltozás, erdőirtás, fajpusztulás, elsivatagosodás, úszó szeméthyegyek az óceánon... még felsorolni is borzasztó. Azt mesélte, hogy felkészültek a legrosszabbra. A klímaváltozás például már elkerülhetetlennek látszódott, és vésztervek születtek, hogy a tengerparti városok lakosságát hova és hogyan telepítik ki, ha az óceán szintje megemelkedik. El tudod képzelni, hogy ilyen irányba tartott a világ? Ész nélkül vásároltak az emberek, bedőltek a reklámszövegeknek, bármiről volt szó, ételek, italok, autók vagy éppen politikai pártok. De mostanra, mostanra minden megváltozott. A Föld egy élhető, jó hely lett, az emberek pedig átalakultak. Felelősségteljesek lettek, öntudatosak, szociálisak...

– Miért mondod ezt?

– Mert így van. Nézz körül, miben élünk! Nincsenek éhezők, szűkölködők, a technológiai fejlettségnek hála megszüntettük a problémákat, egyenlőtlenségeket, visszafordítottuk a globális felmelegedést.

Erdőket telepítünk, visszahozunk kihalt állatfajokat, tiszta a légkör, az óceánok, és most zajlik az űrszemét összeszedése. Hiteles képviselőket választunk, akik közül senki nem helyezi előtérbe a maga érdekeit a társadalom érdekeinél. Pártok sincsenek. Olvastam róluk, de mióta élek, nem mondta senki, hogy kellenének. A munkát elvégzik helyettünk a robotok, androidok szolgálnak ki az üzletekben, az emberek végre tudnak törődni önmagukkal, a környezetükkel, a családjukkal. Hálát adok a sorsnak, hogy most születtem, és nem az ezredfordulón.

– Úgy értem, honnan jött most ez a téma elő?

A lány közelebb lépett Garcíához, és egészen hozzásimult.

– Mert eszembe jutott, hogy két dolog tetszett meg benned. Az egyik a belőled áradó tűz, az az erő, energia, amivel mindent meg akartál ismerni. A fékezhetetlen tudásvágy. A másik pedig a munkád. Gondoltál már arra, hogy marketingesként egyike vagy azoknak, akik kiszűrik a rosszat a világból? Figyeltek arra, mi az értékes, mi az, ami a teljesebb, boldogabb élethez vezet. Egészséges élelmiszerek, társadalmilag hasznos tevékenységek, akkora a piac nyomása, az információs zaj, a lényegtelen információhalmaz, hogy muszáj belőle kiemelni a legértékesebbeket, és azt átadni az embereknek. Ezt csináljátok ti. És ezért felnézek rád.

Kata kezdeményezte a csókot. Garcia visszacsókolta. Ismeretlen íze volt a lány szájának, de tetszett neki.

– És még valamiért kikíváncozott belőlem – bontakozott ki aztán a lány az öleléséből. – Doktor Tamil ma reggel megkérdezte tőlem, nem akarok-e gyereket.

Garcia arcára kiülhetett a döbbenet, mert Kata hátrébb lépett, és összevonta a szemöldökét.

– Ilyen lehetetlen gondolat ez? – kérdezte kicsit keserűen.

– Nem... Nem tudom – felelte a férfi. Gyerek? – Mi köze ehhez doktor Tamilnak?

– Kedvel téged. A baleset óta, amikor segítettél. Kedvel engem is. Nem tudom, hogy jutott eszébe, de nem is ez a lényeges, hanem hogy elültette a gondolatot bennem. Lehet, hogy most van itt a legjobb alkalom.

– Miért pont most?

– Ma reggel áttörést értünk el az intézetben – csillant fel Kata szeme. – A Normafa alá telepített részecskeütköztetővel, ahová bevittelek nyáron Párizs után, sikerült megbontanunk a háromdimenziós térszerkezetet, és energiahidat hoztunk létre a multiverzum egyik párhuzamos dimenziójára.

– És ez ok a gyerekvállalásra?

– Csak eszembe jutott, hogy végtelen számú párhuzamos világban lehetek anya. – Miután látta, hogy Garcia erre köpni-nyelni nem tud, elnevette magát. – Csak vicceltem. Nem ezért. Megkapjuk a Nobel-díjat. Erre biztosan. Persze elsősorban

doktor Tamil, de nyilván a kutatócsoport egésze híres lesz. Szakmailag a csúcsra értünk. Ezért gondoltam, hogy most lenne ideális a gyerekvállalás. A karrier és az anyaság együtt. Példaértékű is lehetne. Ráadásul történelmet írnék, mert állapotos nő még nem kapta meg a fizikai Nobel-díjat egyszer sem.

Garcia még mindig hallgatott.

– Na?! – noszogatta Kata. – Csak annyit kell tennünk, hogy bemegyünk egy gyermekközpontba. Sőt, be sem kell menni, elküldjük az egészségügyi aktánkat. Megvizsgálják, és adnak tanácsot, hogyan tovább.

– Tudom, hogyan kell gyereket csinálni – morogta Garcia. Szarkazmussal próbálta leplezni a döbbenetét és a tétovaságát.

Kata játékosan megcsapta.

– Nyilván tudod. Ott voltam párszor. De most arról van szó, hogy megnézik, milyen genetikai örökséget vihet tőlünk tovább a gyerek. És ha van valami örökölhető probléma, azt már az anyaméhben ki tudják javítani.

– Nem vagyok híve a magzatok genetikai feljavításának – felelte Garcia, és most ezt így gondolta, bár fogalma sem volt róla, pár napja ugyanez volt-e a véleménye.

– Én sem. De a lehetőség adott. Semmi sem kötelező. Na, jó, a csecsemőkori nanobotoltáson kívül. Mármint... te megkaptad azt már, nem?

– Nem vagyok annyival öregebb nálad – morogta Garcia. Kata közösségi oldaláról tudta, hogy a lány huszonhat éves, azaz két évvel fiatalabb, mint ő. A nanobotoltással kapcsolatos ismeretei ezzel szemben olyanok voltak, mint a világról való tudása: semmit nem felejtett el. Ahogy az ébredése után tisztában volt vele, hogy Budapestet és a Dunát látja, úgy most is tudta, hogy az oltás során a szervezetbe juttatott nanorobotok az agy prefrontális kérgének aktivitását emelik meg az újszülötteknél, ezáltal az emberek empátikusabbak lesznek embertársaikkal szemben. Nem okoz személyiségváltozást, viszont csökkenti a felnőttkori agressziót, ezért is tették kötelezővé világszerte harminckét évvel ezelőtt.

Basszus – mérgelődött Garcia –, azt meg kellett néznem, én mikor születtem, de ennek a szarnak a dátumát pontosan ismerem!

– Figyelj, kicsim, nem kell elköteleződni, csak tájékozódjunk! – Kata nem adta fel. – Ez még belefér, nem?

Garciának fogalma sem volt, mit mondjon. Kellett néhány másodperc, mire megtalálta a megfelelő utat.

– Térjünk erre vissza pár hét múlva, jó? – felelte, és kedvesen elmosolyodott. – Te... ti most koncentráltok a felfedezésekre, én meg az új feladatomra. De ígérem, és ezt doktor Tamilnak is megmondtam.

hatod, ígérem, hogy karácsony előtt még beszélünk a gyerekvállalásról. Szeretlek, kicsim.

Megcsókolta Katát.

Vajon csak a képzelete játszott vele, amikor úgy érezte, ez a csók keserű volt?

7.

Kata a délután hátralévő részében teljesen szótlan volt. Nem látszott rajta, hogy haragudna, nem volt ideges vagy feszült – csak éppen nem beszélt.

Lesétáltak a Citadelláról, majd átballagtak a Szabadság hídon a pesti oldalra. A híd Fővám téri oldalán Garcíanak eszébe jutott Matheus reggeli kirohanása. „Mit csináltál a hídnál? Mit tettél?”

Vajon a tegnapelőtti halálesetre célzott vele? Valami köze lenne egy ember halálához?

Garcia megborzongott.

Lenézett a folyóra. A Duna kék volt, mint a dalban. Lassan hömpölygött dél felé, a felszínén kisebb-nagyobb örvények kavargtak. Veszélyes víz. Tilos úszni benne, sőt, egyelőre a gravocipőkkal való vízén járás is tiltott.

Otthon Kata kikapcsolta a sminkgravírozót, és a szeme sarkában szomorú ráncok jelentek meg. Garcia lelkiismeret-furdalást érzett, el tudta képzelni, mit okoztak a szavai a lányban. Ennek ellené-

re nem gondolta, hogy máshogy kellett volna reagálnia.

– Beülök egy kád vízbe – szólalt meg Kata.

– Rendben.

Míg a víz folyt a kádba, és Kata töltött magának egy pohár bort, Garcia utánanézett, mit írnak a hírlón a híd alatt talált holttestről. Legelőször a rendőrségi jelentést hívta le a kámealencséjére.

A jelentés szerint a holttestet a parti köveken találták meg. A távolabbi utcai kamerák rögzítették, amint lezuhan a hídról, de az okok kideríthetetlenek maradtak. Rögzítettek mellette egy másik személyt is, ám a híd oszlopai miatt nem lehet megállapítani, hogy ki állt ott, illetve hogy tettlegesség vagy véletlen baleset történt. A rendőrök nem tudták azonosítani a holttestet, mert a Duna vízszintje túl alacsony volt, így az áldozatnak a kiálló köveken szétzúzódott az arca, és a füle mögé helyezett egója is kiszakadt. A rendőrség szemtanúkat és vaszpfelvételeket keres, és próbálnak a kiszakadt ego nyomára ráakadni, de elég kicsi az esélye, hogy meglesz. Már Baja magasságában járhat.

Egy ismeretlen áldozat. Garcia gyomra összeszorult.

Eszébe jutott, mit mondott Kata a párhuzamos univerzumokról: „végtelen számú párhuzamos világban lehetek anya”. Ő is ott kell, hogy legyen a végtelen számú párhuzamos világban végtelen mínusz párszor. És ha megnyíltott egy átjáró az egyikbe, mondjuk, a KFKI-ban, akkor onnan átjöhetett ide.

Mi van, ha egy másik világból érkeztem? – kérdezte magától Garcia. – *És megöltem önmagamat?*

Túl akciófilmesen hangzott ez az egész. Gyorsan elhessegette a gondolatot.

Én én vagyok!

Matheus adatlapjára is rátekintett volna, ha lett volna Matheusnak adatlapja. De nem volt. Garcia ugyan nem emlékezett rá, ez mennyire megszokott, de gyanította, hogy nem az. Matheus Gergely nem szereti a nyilvánosságot. Vagy titkol valamit.

Feltöltötte a vaszpjáról az üzemből készült képeket a netre, majd elindított egy keresést az előző délután a Fővám téren készített, hálóra felkerült személyes felvételek között. Néhány automatikusan kizárta, másokon a rendszer takarta ki az arcokat. De a legvégén, egy homályos képen ráakadt. Ott volt. Ott volt a Fővám téri tömegben akkor, amikor ő a padon ücsörgött.

Véletlen?

Ilyen véletlen nincs.

Garcia felkelt, tett egy kört a lakásban. A vaszpjá ott keringett a feje körül, mint egy jól nevelt bogár. A férfi kérdezni szeretett volna valamit Katától, de nem akart rárontani. Minden bizonnyal megteheti, hogy belép a fürdőbe, hiszen együtt élnek hónapok óta. De ez neki akkor is új lenne.

Végül csak rászánta magát.

Viselkedj normálisan!

Az ajtó nyitására Kata megrezzent. A kádból beszélgetett valakivel, nyilván májndcseten keresztül,

de Garcia megjelenésére elhallgatott. A férfi mint-ha zavart látott volna az arcán.

Ez megzavarta őt is annyira, hogy elfelejtette, mit akart.

– Hm? – kérdezte Kata, és felvonta a szemöldökét. Alig látszott ki a habokból. – Mi van?

– Csak kezet akarok mosni – Garcia kezet mosott a csapnál. Kissé nemtörődöm hangon megkérdezte: – Beszélgettél valakivel?

– Csak a bátyámmal.

– Persze, rendben.

Garcia hallotta a válasz hangsúlyából a füllentést. Miért hazudik neki Kata? Titkolna valamit? Biztos volt benne, hogy róla beszélgettek. Talán a gyerekvállalásról... vagy valami másról.

A gyanú befészkelte magát a férfi fejébe. Az jutott az eszébe, hogy behívja a vaszpot a fürdőbe, és majd „itt felejt”.

A vaszp azonban elakadt az ajtóban, és ezt egy kis trillával jelezte nekik.

– A fürdőszoba vaszpmentes övezet – mondta Kata. – Megegyeztünk ebben!

– Ah. Tényleg!

– Ha kimentél, csukd be az ajtót! Kimegy a meleg.

Garcia kihátrált, becsukta az ajtót, majd megállt előtte, közvetlen közletről bámulta a fát.

Nem tudta volna megmondani, miért, de csomót érzett a gyomrában. Nem bírta ki, hogy ne hallgasson bele a benti beszélgetésbe. *Abból van ele-*

gem, adta meg magának a feloldozást, hogy semmit sem tudok. A vinyóm tele van azzal, hogy semmit nem tudok. És akkor még Kata is ezzel szívat.

Az ajtóra tette a fülét. Egyes szavakat megértett, de közel sem mindent.

Egy cseppet volt csak vicces, amikor kihozta a konyhából az egyik vizespoharat, és azt tette rá az ajtóra. Fogalma sem volt, honnan szedte ezt a trükköt, de hasznosnak tűnt.

Már többet hallott, de nem eleget.

– ...nem tudom... próbál... nem bírom – hallotta Katát.

Ekkor ültette rá a pohárra a vaszpot, és állította az audioérzékenységét maximálisra. Rögzített minden egyes szót.

Később, éjjel, amikor a lány aludt mellette, végighallgatta a felvételt.

– ...nem is a gyerek miatt – mondta Kata, nyilván válaszolva valakinek a kérdésére. – Inkább azért, mert hülyének néz. Figyelj! Nagyapa öt éve halott, neki meg a szeme sem rebtent, amikor azt mondtam, beszéltem vele. Ezért vagyok kiakadva. Nem emlékszik? Hogyne emlékezne? Tavaly komolyan kiborultam az évfordulón, ő vigasztalt. Nem. Valami megváltozott. Olyan, mintha kicserélték volna. Tényleg, rá sem ismerek. Persze, arra gondoltam, amikor elkértem az egészségügyi adatlapját. Kitálaltam ezt a gyerekvállalást, hogy megszerezzem. De nem adja. Most várjak karácsonyig?

Garcia felült az ágyon, a hátát a fejtámlának vetette, és nézte a függöny résén át beszűrődő sárgás fényeket.

Emlékezni próbált, majd gondolkodott.

...és úgy tűnt, ez az éjszaka sosem akar véget érni.

8.

A reggeli felett azt mondta Katának, szívesen elkísérné a munkahelyére. Ráér, és találkozna Kata munkatársaival is. Szeretne gratulálni a tudományos áttöréshez.

A Központi Fizikai Kutatóintézetben barátságosan fogadták, és úgy bántak vele, mintha más dolguk sem lenne, mint Kata barátjának a szórakoztatása. Egy fél óra elteltével George Tamil is előkerült. Egy Nobel-díj-várományostól Garcia távolságtartó magatartást várt volna, de a kutató nemcsak kezet fogott vele, de meg is ölelgette.

– Jó önt újra látni, barátom! – mosolygott doktor Tamil. – Ritkán jár felénk.

– Gratulálni szerettem volna – felelte szerényen Garcia. – Az áttöréshez. Kata mesélt róla. – A lányra pillantott. – Remélem, nem gond, nem titok még!

– Titok?! – nevetett fel doktor Tamil. – A tudományos életben nincsenek titkok, kedves Garcia! A titkok visszafogják a fejlődést, és egyáltalán nincsenek a társadalom hasznára, a titkolózás pedig

megnyomorítja a lelket! Nem. Transzparencia! A lényeg. Amint másodjára is sikerült ellenőrzött körülmények között bizonyítanunk az átjáró megnyitását egy párhuzamos univerzumba, máris megosztottuk az eredményeinket a tudományos közösséggel. Nem sok helyen képesek ugyan ellenőrizni őket, de az bőven elég, ha ők hitelesítik. És ez ma reggelre meg is történt. Röviden: ma is csodálatos napra ébredtünk!

– Láthatnám a részecskeütköztetőt? – tért rá a jövőtele igazi okára Garcia. – Nagyon-nagyon szeretném megnézni.

– Sokat nem lát rajta, barátom, de jöjjön, amúgy is lefelé tartok! A kutató fizikus intett, Garcia pedig a nyomába szegődött. Kimentek a KFKI központi épületéből, átvágtak a fák alatt a parkon. Egy kisebb, futurisztikus, csapott tetejű, csupa üvegkomplexumhoz tartottak, amelyben a részecskeütköztető személyzete dolgozott. Ott beszálltak egy liftbe, és leereszkedtek a Normafa gyomrába húszemeletnyi mélységbe.

A részecskeütköztető megépítése a 2050-es évek legnagyobb budapesti projektje volt, nagyobb, mint a csepeli tűtorony megépítése vagy a dél-pesti magasvasút üzembe állítása. A kivitelezőknek az okozta a legnagyobb fejfájást, hogy a környezet semmit ne vegyen észre az építésből, és a Normafa élővilága érintetlen maradjon. Garcia az összes ehhez kapcsolódó fontosabb ténnyel tisztában volt,

sőt, az ideúton átnézte a részecskegyorsító épületkomplexumának terveit. Olyan útvonalat keresett, ahol észrevétlenül kijuthat egy másik univerzumból érkezett ember.

Persze nem talált, de ez nem zárta ki a létezését.

Míg leértek, doktor Tamil folyamatosan beszélt. A hiperterek geometriájáról, kvantumfizikai elképzelésekről, a multiverzum matematikai alapjairól. Garcia semmit nem értett, de folyamatosan bólogatott.

Makulátlanul tiszta, díszítetlen, halványszürke falú folyosóra jutottak, onnan pedig egy olyan vezérlőterembe, amelyből a monitorok, kijelzők és a számítógépek mérete és száma alapján az egész naprendszer meghódítását le lehetett volna vezérelni. A kutató fizikus mosolyogva szemlélte Garcia döbbenetét.

– Itt nem járt a múltkor, ugye? Nos, hogy tetszik?

– Szóhoz sem jutok – felelte őszintén Garcia. – Innen irányították a kísérletet?

– Innen is. – Doktor Tamil be-, ki-, átkapcsolt valamit, és a fél fal áttetszővé vált. Mögötte egy gigászi fémvázis alagút, ezernyi cső, sínek és vezetékek színes hálózata tárult fel. – Ez nem egy „elindítom, lezárom” folyamat volt. Olyan energiákkal dolgoztunk, amelyekről bizonyos kutatók az állítják, hogy szétszaggatják a galaxist, ha beindítjuk. Minden pikomásodpercét kontrollálnunk kellett.

– Ez ennyire veszélyes volt?

– Dehogy. De például az első atombomba robbantása előtt is felvetette néhány pesszimistább fizikus, hogy a kísérlet majd a világegyetem megsemmisüléséhez fog vezetni. Az sem vezetett oda, és ez sem. Persze ismeretlen terepen jártunk.

– És mit láttak a rés túloldalán?

Doktor Tamil nem értette a kérdést.

– Felteszem, átnéztek abba a másik világba – magyarázta Garcia. – Ha nem is ment át oda vagy jött át ide senki.

– Szép is lenne, ha egy ember méretű átjárót sikerült volna megnyitnunk egy párhuzamos univerzumba – nevetett fel ismét doktor Tamil. – De nem. Csupán egyetlen részecskét sikerült áthúznunk onnan, azonban ennek a gyakorlati megvalósítása is sok mindent megváltoztat. Az elméleti fizika és a tudományos kutatás forradalmi változások előtt áll.

Garcia csalódottságot érzett.

– De – ellenkezett – ha végtelen számú párhuzamos valóság létezik, amelyben önök a multiverzumok közti átjárót kutatják, akkor az is megeshet, hogy az önök kísérlete, doktor Tamil, egy másik valóságban nagyobb kaput nyit meg.

– Méghozzá végtelenszer megtörténhet, igen – Tamil még hangosabban nevetett. Majd kicsattant az energiától. – Nos, ezzel nem tudok vitatkozni. Garcia, maga két vállra fektetett engem!

Halk szisszenéssel kinyílt egy oldalsó ajtó, és egy harminc körüli nő lépett be.

– Soha jobbkor! – kiáltott föl a kutató orvos. –
Nézd csak, Szonja, kit hoztam le egy kis bejárásra!

– Áh, Garcia Sandoval!

Kótaj Szonja láttán Garcíát különös rosszullét fogta el. Minden idegszála borsózott a nőtől, amit nem tudott megmagyarázni. Jól nézett ki, alacsony volt és vörös hajú, kicsit szeplős, hegyes orrú, vidám tekintetű... mosolygott, és barátságosan kezet nyújtott, Garcia azonban sikoltani tudott volna. Kényszerítenie kellett magát, hogy elfogadja és megrázza a kinyújtott kezet.

– Legyen részese az örömeinknek! – mondta a nő könnyed stílusban. „Hogy bájolog” – jutott eszébe Garcíának. – Ha maga nem lett volna itt július huszonegyedikén, akkor mindez nem történt volna meg. Megmentette doktor Tamilt.

– Ön mentette meg – válaszolt Garcia hasonló stílusban.

– Igaz – bólintott Kótaj Szonja. – Én szakítottam el az áramforrástól, de maga alkalmazott szívmaszázst és lélegeztette, míg a mentősök ide nem értek. Én csak tettem, amit az idegi huzalozásom diktált.

– Ezt hogyan értsem? – vonta össze a szemöldökét Garcia. Csapdát sejtett.

– Extrém altruizmus. Azt mondták, az amigdalám nagyobb az átlagosnál. – Nevetett. – Jóval nagyobb. De nem bánom. Jól érzem magam. Csecsemőkoromban emiatt megúsztam a nanobotoltást

is. Kevesen mondhatják el ezt magukról. Én önnön jogom folytán vagyok a társadalom hasznos és barátságos része. Szóval az én önfeláldozásom lényegében természetes.

Ebben nem volt csapda. Garcia ennek ellenére sem érezte jól magát a nő mellett. Futni akart, futni, minél messzebbre tőle. Ez azonban lehetetlen volt itt, a föld alatt.

– Jöjjön! – tette a kezét doktor Tamil Garcia vállára. – Meghívom egy jó teára, és közben elmondja, hogyan is vannak Katával...

Garcia örömmel ment. Akárhová ment volna, csak el Kótaj Szonja közeléből.

9.

Garcia jobban elfáradt a KFKI-s látogatás során, mint a kacsamell-üzemben és az azt követő marketinges brainstormingon. A zöld tea sem használt, az intézet éttermében hallható, idegnyugtatónak szánt zene pedig csak felidegesítette. Úgy egészében idegesíti ez a világ, jött rá az elektromos kocsiban ülve, és immár hazafelé tartva. Túl szép, túl jó, túl utópikus.

Idegen testnek érezte magát a világban. Szálkának egy egészséges testben. Homokszemnek a foga-
gaskerekék között.

A Fővám téren szállt ki a kocsiból, és útjára engedte. Lesétált a híd alá, a partra, ahol az ismeretlen holttestet megtalálták, aztán visszament a híd-

ra. Ott készült a rendőrség által közzétett felvétel, amin a másik alak is látszott a balesetet szenvedett mellett. Megállt pontosan ott, ahol a kamera felvette a másik alakot, majd körülnézett. Ő állt volna itt azon az estén? Vajon nem kellene eszébe jutnia akkor valaminek?

De a helyszín nem indított el benne semmit.

Talán majd valamelyik szkin. Lehívta a folk-steam-punk42-est, aztán nézte a pöfögő, füstöt eregető dunai gőzösöket, a bűvárhajókat, az égen a Zeppelineket és a rakpart bogárait. Kis idő múlva váltott a második leggyakrabban használt – DMA_Bp – szkinjére, miután a gőz-, réz- és fogaskerékvilág eltűnt, és átadta helyét egy még komorabbnak: mint ha a középkorba került volna vissza, mocskok és sár lepte be az utcákat, s ahogy eltekintett a budai vár felé, ott esett az eső, és hatalmas, karmos lények másztak felfelé a falakon. A Parlament beomlott tornyai körül mutáns varjúcsapat kavargott, a Duna fölötte áthúzó gyorsforgalmi mágnessín gigászi pókhálónak formálódott, amin az autók mint fürgé pókok szaladtak végig, alattuk pedig a folyó felszínén valami szörny éppen lerántott egy kis halászhajót: a víz vértől lett zavaros.

„A Dirty Middle Age szkin a nyugalom megzavarására alkalmas elemeket tartalmaz” – figyelmeztette a kámeáján egy felirat. Garcia automatikusan bekacsolta a „munkafeladat” opciót, és miután a rendszer közölte vele, hogy a munka elvégzése

után feltétlen keresse fel pszichológusát, a továbbiakban békén hagyta.

A férfi alaposan szemügyre vette az elmocsarasodott, mocskos Budapestet minden apró részleteivel együtt. Aztán a perszonális szkint használókat nézte meg alaposabban. Nem volt nehéz: úgy lógtak ki ebből a világból, mintha csak idekopírozták volna őket. Az emberek többnek akarják mutatni magukat, állapította meg Garcia a nyilvánvalót. Tíz-ből kilencen díszesebb öltözetet, karakteresebb arcélet vagy bájosabb vonásokat varázsoltak magukra a virtualitás segítségével. Voltak azonban olyanok, akik egészen extrém külsőt választottak a személyiségükhöz. Elsétált előtte a hídon két lány: cicafülük volt, és a szemük az arcuk harmadát elfoglalta. Egy másik járókelő úgy nézett ki, mintha egy Dalí-festményből lépett volna elő: lángolt a háta, és a végtagjai furán kicsavarodtak a leghetetlenebb irányokba is. Elgurult Buda irányába egy elektromos autó, amelyben az utasnak kígyófeje volt. Kinézett Garciára, és villás nyelvével feléje sziszegett. Na, ő ide illett, Garcia szórakozottan visszaintett neki. Ez a perszonális szkin tetszett neki.

A hullők jól elérték ezeken az utcákon.

Kisvártatva egy hivatali kocsi fékezett mellette. A szkinfelület kopott, ócska járgánnyá színezte át, melynek a belseje viszont úgy lüktetett, mint egy gyomor. Egy szakadt öltözetű férfi szállt ki belőle, hosszú, csimbókos haja a vállát verdeste,

arcán sebek éktelenkedtek. A tekintete kegyetlen volt, a foga fekete. Ez nem perszonális szkin volt, ezt a DMA_Bp aggatta rá. Egyenesen Garcia-ához lépett, és felmutatott egy valódi, kézzelfogható jelvényt.

– Fehér György rendőr százados...

Garcia kikapcsolta a szkint. Egyből kisütött a nap, a város visszanyerte modern, rendezett, nyugodt XXI. századi arcát.

A szemben álló férfi jól ápolt volt és elegánsan öltözött. A fogai is rendben voltak. Garcia megvizsgálta a jelvényt.

– Huh! – mondta aztán. – Valami rosszat tettem volna? Egy munka miatt kapcsoltam be a szkint... A középkori reklámhordozókra voltam kíváncsi.

– Micsoda? – A százados zavarba jött, nem értette, mire céloz. – Én nem szkinek miatt jöttem...

– Akkor? – A hangsúly fent maradt a levegőben.

– Tudja, hogy éppen ott áll, ahol pár napja meggyilkoltak valakit?

Garcia körülnézett.

– Ez törvényellenes? Már, gondolom, végeztek a vizsgálatokkal. De arrébb sétálhatok, ha úgy jobb, vagy törvényesebb, vagy mit tudom én.

A százados intett.

– Nem törvényellenes, csak kíváncsi vagyok, miért pont itt állt meg? Pont ezen a helyen?

Most Garcían volt a sor, hogy az értetlent adja.

– Ez mennyiben számít?

Egy hosszú pillanatig csak meredtek egymásra. Garcia rosszat sejtett, de próbált nyugodt maradni. Úgy érezte magát, mintha talajt veszítve a levegőben lebegne, és egy óriási, izzó meteorit zúgna felé az égen át, amit képtelen lenne kikerülni.

– A tettes gyakran visszatér a tett színhelyére.

– Komolyan? – vigyorodott el Garcia megnyugodva. A meteorit elpárolgott. – Manapság ezt jelenti a nyomozati munka? A prefrontális kéreg módosításához beadott csecsemőoltás a szaktudást is megöli a rendőröknél?

A százados nem vette ült fel a gúnyolódásnak. Vagy elengedte a füle mellett, vagy nem értette.

– Az a helyzet, hogy a lelkiismeret nagy úr – felelte. – Mivel utópisztikus világban élünk, és nem vagyunk hozzászokva a bűnökhöz, másokéhoz sem, nemhogy a magunkéhoz, ezért aztán a büntudat visszaűzi az elkövetőt a tett színhelyére. Pontosan az empátiát megerősítő csecsemőkori védőoltás, azaz a módosított prefrontális kéreg miatt kellett átírni az elkövetői viselkedést tárgyaló szakkönyveinket, amelyek szerint a tetteseket a saját büntudatuk kínozza leginkább. Bár hozzá kell tennem, hogy a más személy sérelmére elkövetett bűncselekmények kilencvenkilenc százaléka az empatikus képességek megnövekedése után főképpen gondatlanságból ered. Szóval, Sandoval úr? Mit is keres itt?

– Kalandot – felelte Garcia. Úgy gondolta, a legjobb, ha büntett-turistának adja ki magát. – Érdekel-

nek a különleges esetek. Ahogy önöknek az elkövetői viselkedés vizsgálata elsőrendű fontosságú, úgy nálam a fogyasztói magatartás ismerete, ami elkerülhetetlen. – A százados a nevéen szólította, tehát túl van az azonosításán. Nyilván lehívta az egóját, és mindent tud róla, ami fellelhető a hálón. Szóval körülbelül ugyanannyit, amennyit ő maga tud magáról. Ennek tudatában most visszadobta a labdát. – Bár azt kell, hogy mondjam, most meglepett, százados. Azt hittem, baleset volt. Vagy a gondatlanságból eredő emberölés a megfelelő terminus?

Fehér százados most alaposabban felmérte, majd pár gyors mozdulatot tett kezével maga előtt a levegőben. Garcia a csukló- és ujjmozdulatok alapján rájött, hogy a maga elé vetített kámeakép ikonjain igazít valamit.

– Kap majd tőlem egy felvételt, Sandoval úr – mondta a százados, igazolva Garcia sejtését. – Egy felvételt, amit nem tettünk közzé.

Garcia már látta is a videót: egy vaszpfelvétel volt arról az éjszakáról. Lehívta a kámealencsére, és elindította. A gyomra a torkába ugrott. Mit fog látni? Miért kap egy budapesti rendőr századostól egy titkosított felvételt?

Matheus kérdése ugrott be: „Mit csináltál a hídnál? Mit tettél?”

A felvétel megerősítette azt, amit a rendőrségi jelentésben olvasott: két ember állt a korlátnál. Az áldozatnak homályban maradt az arca, a mási-

kat pedig takarta a Szabadság híd oszlopa. Aztán valami történt, valami, ami nem volt látható, mert a két alak körül megsűrűsödött az éjszaka... de mint-ha az oszlop mögötti alak meglökte volna a korlát-nál állót. Dulakodtak... Dulakodtak? Garcia nagyított a felvételen. Talán csak huzakodtak. Majd a korlát-nál álló megtántorodott, átfordult a korláton, és el-tűnt a mélyben.

Garcia most a szívét érezte a torkában, nem a gyomrát. Ott lüktetett, egyre csak gyorsulva... Le-vegőt sem kapott. De nem volt még vége a felvétel-nek: a gyilkos nem törődött az áldozatával, elindult, és pár lépés után felszívódott az éjszakában. Mint-ha egyé vált volna a sötétséggel.

Konkrétan ott, ahol egy pillanattal korábban állt, semmi és senki nem volt többé egyetlen lépés után.

Garcia visszajátszotta még egyszer.

Aztán még egyszer.

...és még egyszer.

A felvétel törlődött.

– Szerintem elég lesz ennyi – szólalt meg a szá-zados. – Van valami ötlete, mit láttunk?

– Nincs – felelte Garcia kiszáradt szájjal. – De azt hiszem, értem, miért nem tették közzé ezt a fel-vételt.

Fehér százados mindentudóan mosolygott. És akkor Garcia rájött, a nyomozó miért mutatta meg neki, mi történt: miközben a felvételt nézte, amaz folyamatosan mérte a reakcióit. Mint egy ha-

zugságvizsgáló gép. Ez hirtelen felbosszantotta Garcíát, és elsöpört minden feszültséget belőle.

– Szép volt, nyomozó – morogta. – De nincs bűntudatom, mert nem én voltam a tettes.

A másik csak bólintott.

– Köszönöm, hogy megnézte, Sandoval úr, és hogy a rendelkezésemre állt. Ne sokáig maradjon itt. A bűncselekmények felborítják az egészséges emberi pszichét... – Két ujjal lazán tisztelgett, épp úgy, mint a régi filmekben, majd hozzátette: – És ne használjon a kiterjesztett valóságban olyan színt, ami miatt menteketőznie kell!

Visszatért a kocsijához, és elhajtott. García állkapcsa megfeszült.

Nincs bűntudatom – mondta magának. – *Nem mérhetett semmi erre utalót. Nincs bűntudatom, mert... Mert nem emlékszem, én voltam-e a tettes.*

De nem tudta megnyugtatni magát. A felvétel, a látvány – nem is a gyilkosságé, hanem a tettes eltűnése – nem hagyta békén. A tettes az egyik pillanatban ott volt, aztán meg nem... Lehet, hogy átlépett egy párhuzamos világba? Lehet, hogy doktor Tamil és Kótaj Szonja hazudott neki? Vagy Kata? Már Katában sem volt biztos. A fürdőszobai beszélgetés kihallgatása óta még kevésbé. De hát nem is emlékezett rá, milyen volt előtte.

Tennie kellett valamit.

Elhatározta, hogy betör a KFKI-ba.

10.

Üzenetet kapott Katától, hogy későn fog hazaérni, mert doktor Tamil meglepetésünnepséget szervezett estére. *Persze, meglepetésünnepség.* Hitte is meg nem is.

Nem akart hazamenni, ezért elsétált a Kálvin térig, és ott leült egy söröző teraszára. Kért egy vitaminnal dúsított kalóriaszegény sört, egy egész korsóval. Robotpincér szolgálta ki, nem android, ami először szintén nem tetszett neki, de aztán úgy döntött, elengedi ezeket az ellenérzéseit.

– Ez a legkevesebb – morogta maga elé. A robotokkal sikerült kiváltani az emberi munka java részét. Ez nem baj. *Ez ne zavarjon! Koncentrálj a problémára, Garcia!*

A kérdés, hogyan jut be a Központi Fizikai Kutatóintézetbe észrevétlenül. Észrevétlenül, és úgy, hogy felügyelet nélkül, szabadon mozogjon. Hitte, hogy találni fog ott valamit, ami alátámasztja az elképzelését a párhuzamos világokról. Egyre inkább úgy érezte, nem ide tartozik.

A perszonális szkin használata jó ötletnek tűnt. Átalakítja az arcát valaki máséra, és azzal jut majd be. De a perszonális szkint csak azok láthatták, akik lehívtak valamiféle kiterjesztett valóság szkint a kámeájukra. Ha valaki nem csatlakozik a hálóra, és nem használ kiterjesztett valóságot, az hogyan láthatná az ő arcát másnak?

A *vaszpok* – jutott eszébe. Lényegében mindenki használ már vaszpót. A marketingesek, művészek, lényegében az egész világ úgy tekint rájuk, mint az önkifejezés életterére, a self branding legmodernebb, legnagyobb kreativitást lehetővé tevő formájára. Éppen ezért szinte mindenre alkalmasak. Fel kell törni a környezetében tartózkodók vaszpja-it, amik aztán észrevétlenül lehívják a felhasználójuknak azt a kiterjesztett valóságot, amely az ő perszonális szkinjét, csak azt, és semmi mást nem tartalmaz.

De vajon meg tudja ezt csinálni?

A söröző asztalánál ülve beleásta magát a témaiba: a hálóra felcsatlakozva gyorsított neurális inflót és imprinting protokollt indított el. Óriási meglepetésére a neurális fló már kialakult energiapályákat talált. A lekért és bevésendő információkat régebbiről ismerte, már régebben bevésődtek az elméjébe. Persze, hiszen a *vaszpok* szakértője!

Miközben az adatok jöttek és jöttek, a söröskor-sóba kapaszkodott. Mire rájött, hogyan kell megbuherálni a rendszert, majdnem besötétedett.

Aztán a *vaszpja* jelzett.

Garcia meglepődött. Kellett pár másodperc, mire rájött, hogy megfigyelésre állította be, és benne maradt Matheus Gergely profilképe. A *vaszp* észlelte Matheust a közelében.

Azonnal lehívta a kámealencsére a *vaszp* által készített felvételt.

Matheus a református templom falánál álldogált az egyik oszlop takarásában.

Garcia megitta a sörét, majd bement a söröző belsejébe, mintha csak a mosdót akarná meglátogatni. Hezitálás nélkül belépett a pult mögé, átsietett a konyhán, ahol a hely emije persze felszólította, hogy azonnal hagyja el a helyiséget.

– Ez a célom – felelte Garcia pimaszul, és fogalma sem volt, honnan veszi ezt a bátorságot. Mérges volt, nagyon mérges. Felkapott egy kést a pultról, és a zsebébe süllyesztette.

A kámeájára kiülő információ szerint az étterem levont a bankszámlájáról egy kisebb összeget, a kés árát.

– Leszarom – mondta hangosan.

A személyzeti bejáraton távozott az épületből. Sejtette, hogy a megmozdulásának lesz még következménye, hiszen az egója bejelentkezett a söröző emijénél, de ez most nem érdekelte. Kint felküldte a vaszpját a házak fölé, majd lehívta a kámeájára a terület térképét és a házak alaprajzát. A zöld vonalak úgy rajzolódtak ki előtte a levegőben, mint egy holomakett. Alternatív utakat keresett a református templom bejáratához.

Futni kezdett. Átvágott egy másik éttermen, majd egy zöld, virágos-fás udvaron. Az udvaron biciklik álltak, és szemközt kis kapualj nyílt kifelé. Remélte, hogy nyitva van, de miért is zárnák az ajtókat egy ilyen békés, konfliktusmentes világban?

Nyitva volt. Ismét egy épületbe jutott, valami-féle folyosón rohant. Talált egy ablakot, kinyitotta, kiugrott rajta. Számolta a lépéseket: tíz, tizenöt, tizennyolc.

A templom oldalánál bukkant fel, és azonnal ösztetalálkozott a tekintete Matheusével.

Matheus megrettent, megfordult, el akart szaladni.

Garcia azonban már lendületben volt. Az utolsó oszlopnál elérte, megragadta a zakójánál fogva, és nekivágta a falnak.

– Ne bánts! – rettent meg Matheus.

– Mi a franc folyik itt? – kiabálta Garcia. – Mit akar tőlem?

Matheus rettegve nézett rá.

– Teljesen megváltoztál! Csak tudni akarom, mi történt veled! Hogy mi történt egyáltalán!

– Azt én is átkozottul szeretném tudni! – kiabálta Garcia, mire oldalról valaki rosszállóan rászólt, hogy itt ne beszéljen így. – Úgy beszélek ezzel az emberrel és ott, ahol nekem tetszik! – vágott vissza az ismeretlen középkorú férfinak, aki behúzta a nyakát, és elsietett.

– Ezzel az emberrel? – Matheusnak ekkor jutott el a tudatáig, hogy Garcia nem ismeri meg őt. – Nem tudod, ki vagyok?

– Biotechnológus egy húsüzemből – morrant rá Garcia. – Vagy állatgondozó, mit tudom én?

– Engedj el! – könyörgött Matheus. – Együtt dolgoztunk.

- A kacsamellprojekten.
- Dehogyis! Valami máson.

Garcia végre elengedte. A biotechnológus megpróbálta kihúzni magát, és megigazította zilált ruházatát.

– Volt egy közös ügyünk – mondta rekedten. – Nem emlékszel?

- Miféle ügyünk?

Matheus körbepillantott, és legalább egy tucat figyelő tekintetet látott.

– Nem itt, és nem most! – felelte, mire Garcia megint megragadta. Az út felé húzta, miközben hívott egy elektromos kocsit. – Az ég áldjon meg! Engedj már el! – könyörgött.

Egyszerre értek a járdaszegélyhez: a napelemes úttesten a kocsi, és ők ketten. Feltáruult az ajtó, és az autó üdvözölte őket.

Garcia meglendítette Matheust.

- Befelé!

Ekkor váratlan dolog történt: Matheus kirúgott az ajtón át, és tele talppal eltalálta Garcia térdét. Garcia megtántorodott, a földre rogyott. A távolságát kihasználva Matheus magára rántotta a kocsiajtót, és aktiválta a zárat. Mire Garcia a járműhöz ugrott, az már el is indult: kikanyarodott a járdaszegély mellől, és besorolt a forgalomba.

Garcia utoljára Matheus ijedt, de elégedett tekintetét látta az ablak mögött.

A kocsi után küldte a vaszpját.

A rendszer személyiségi jogokra hivatkozva letiltotta a követést, a vaszp visszatért a feje fölé.

Garcia nem tudta, hol, mikor és kitől tanulta, de olyan ékes magyar káromkodásban tört ki, hogy a Kálvin tér kiürült körülötte.

11.

Garcia hazabicegett, majd miután egy óra múltán sem tudott fájdalom nélkül lábra állni, hívott egy diagnosztát. A kiszálló diagnoszta android volt: egy kellemes arcú, megnyugtató hangú, törékenynek tűnő nő. Megvizsgálta, és beadott a térdébe egy nanobotoltást. A nanitok röpké húsz perc alatt helyre tették a sérült porcot, majd a feladatuk elvégzése után felszívódtak.

Garcia a térdét nézte, majd egy pillanatban, amikor az android elfordult, elővette az étteremből elhozott kést, és belevágta a tenyerébe. A fájdalom, amit érzett, az egész testén szétsugárzott egy pillanat alatt, és a feje is belefájdult.

Hirtelen elhatározás volt, és nem a legjobbak közül való, de tudni akarta, nem android-e ő maga is. Mert ez is egyfajta megoldás lett volna.

A diagnoszta fájdalomcsillapítót adott neki, majd ezt a sérülést is ellátta. Felitatta a vért, fertőtlenítőt fújt a sebre, majd valami mást, és a seb hihetetlen gyorsan összezárt. Egy gyors tisztítás után már csak a rózsaszín, frissen sarjastott bőr csíkja árulkodott a vágásról.

Garcia elszégyellte magát. Kezd irracionálisan viselkedni. Lehetséges, hogy tényleg szüksége lenne egy pszichológusra?

– A dehidratáció jeleit észlelem magán – közölte az android, és a hálón felvette a kapcsolatot a hűtővel.

A hűtő listázta a tartalmát, az androidlány pedig a másodperc törtresze alatt választott belőle. Ezek után a gép ajtaja kinyílt, és szénsavmentes, ionokkal és ásványi anyagokkal dúsított víz gördült elő belőle.

– Törődj a magad dolgával! – vágta oda Garcia feszülten.

– Azt teszem – közölte mosolyogva az androidlány, amitől Garcia még idegesebb lett. – Mennyit ivott ma, Sandoval úr? Tudja, hogy minimum két és fél liter folyadékra van szüksége az emberi szervezetnek?

– Kifelé! – állt fel a férfi most már határozottan ellenséges szándékkal.

– Nem fáj a feje? Nem érzi magát fáradtnak? – érdeklődött tovább az android, mire Garcia megragadta, megfordította, és az ajtó felé lökte.

– Mondtam, hogy kifelé! Tűnés!

Szisszenés hallatszott, és a levegő édeskés illattal telítődött.

Az androidlány megfordult. Most komolynak látszódott.

– Sandoval úr, az agresszivitásának mértéke átlépte a társadalmilag elfogadható határt. Sajná-

lom, de az ön érdekében nyugtató hatású orvosságot permeteztem a légterbe. Kérem, ne pánikoljon! Mindjárt minden rendben lesz!

Garcia nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, hogy üvöltsön, de nem jött ki hang a torkán. A lába megroggyant, a diagnoszta egy gyors mozdulattal elkapta, és visszaültette a székre.

– Semmi baj – mondta barátságosan. Garcia észrevette, milyen melegbarna szeme van. A lány kinyitotta az ásványvizes palackot, és a szájához emelte. Megitatta, mint egy kisgyereket, s közben beszélt. – Igyon, erre most szüksége van! Meglátja, hamarosan jobban lesz. Ön láthatóan kimerült. Ha a munkája ennyire stresszes, tervezze újra az életét!

Miután elvette Garcia szájától a palackot, felsegítette a férfit a székről.

– A legjobb lesz, ha most lefekszik. Jöjjön velem, bekísérem a szobájába.

A hálóban aztán az ágyához támogatta. Garcia lezuhant a takaróra. Egyre erőtlenebbnek és álomsabbnak érezte magát. Az androidlány lehúzta a cipőit, segített levenni a nadrágját és az ingét, majd lefektette és betakarta.

– Aludjon, Sandoval úr! Én távozom, bezárom az ajtót, és értesítem a legközelebbi hozzátartozóját.

Ne! – akarta mondani Garcia, de már ahhoz sem volt ereje, hogy nyitva tartsa a szemét.

Elaludt.

12.

Újratervezés.

Ezzel a szóval az elméjében ébredt.

Felült az ágyon. Reggel volt. Kintről poharak, tányérok, evőeszközök csörgése hallatszott. Kata itt-hon van.

Kintről besütött a nap a függöny résén keresztül. Minden olyan volt, mint néhány napja, azon a reggelen, amikortól önmagára ébredt... Mert akár így is tekinthet arra a reggelre. Nem elveszítette, hanem megtalálta magát.

És miért ne így tekintsen rá?

Újratervezés. Garcia Sandoval vagyok, és nincsenek emlékeim. De nem tudom elengedni a múltam, mert tettem valamit... valamit.

– Szia! – köszönt be Kata az ajtón. – Látom, felébredtél. A konyhában terülj-terülj asztalkám vár.

Garcia gyanakodva ment ki.

– Mi ez?

– Békülés? – kérdezte Kata. – Új kezdet? Vagy csak egy jó reggel... Aminek gondolod.

Garcia leült az asztalhoz. Megnézte, mi mindent készített elő Kata. Kávé, tojás, tej, humusz, zabpelyhek gyümölcsökkel, két croissant és kreatívan felszeletelt zöldségek: szalagosan tekergőző uborka, rózsaként kinyíló kaliforniai paprika, felkarikázott paradicsom a tetején friss bazsalikomlevelekkel, kis kardamom, fahéj... és mindezek mellé elegáns teríték.

– Nem figyeltem rád oda eléggé – mondta Kata, és leült mellé a székre. – Sajnálom. – Megfogta Garcia kezét, és megnézte a heget rajta. – Nagyon fáj?

– Egy kicsit – felelte a férfi.

– Amikor megkaptam a diagnosztikai központtól az értesítést, rögtön hazasiettem...

– Nem akartam elrontani az estédet.

– Nem rontottad el. Egy kis pezsgőt ittam csak, és nem is akartam többet. De megijedtem. Mert azt is írták, hogy be kellett nyugtatózni.

– Kicsit... – Garcia kereste a szavakat. – Kicsit agresszíven viselkedtem, igen. Azt hiszem, a tegnapi nap volt életem mélypontja. Én is sajnálom...

– Mondd, mit tudok segíteni!

– Ne játsz vele olyat, mint a múltkor... Amikor a halott nagyapádat bevetetted.

Kata meglepődött, majd bólintott.

– Nem volt szép tőlem. Csak... csak nem tudtam, mivel teszek jól. Tényleg aggódtam, és valamit csinálnom kellett. Teszteltelek, és nem kellett volna... Tudom.

– Ezzel semmiképpen sem segítettél.

– De nagyon furcsa voltál. És az igazat megvallva még mindig az vagy.

– Befejeztem – jelentette ki Garcia hirtelen. – Befejeztem.

– Valóban?

– Igen. – Komolyan gondolta. Miért kapálózik? Mit akar megtudni? Számít valamit, mi történt?

A múlton nem tud változtatni, sőt, nem is emlékszik rá. Akkor éljen a jelenben és a jelennek! Mindene megvan, amit csak akar. Az ő élete, nem másé: a budapesti lakás, benne Kata, és a marketinges munka. Kiemelten a társadalom hasznos tagja... és majd megismeri a társadalmat is, amelyért dolgozik. Mit is mondtak az első napján azok a nők a Fővám téri kávézónál? Várhatóan százharminc év lesz az átlagéletkor? Akkor jóval több áll előtte, mint amennyit eddig élt. Szerencsésebb, ha lemond a múltról. – Vége van – mondta határozottan. – Nem tudom, mi történt velem, de vége.

Kata tényleg boldognak látszott a hír hallatán.

– Ennél jobbat nem is mondhattál volna...

– Egyvalamit hadd kérdezzek! – Garcia tekintete nem hagyott kétséget afelől, hogy tényleg komoly lesz az a kérdés. – A KFKI-ban végzett munkád kapcsán eltitkoltok-e valamit? Bármit?

– Nem értem, hogy jön ez ide... – A lány megzavarodott kicsit, az arcára értetlenség költözött. Túl gyors volt a váltás: Garcia egészségi állapotáról az ő munkájára.

– Csak válaszolj! Kérlek!

– Semmit nem titkolunk el! Jövő héten meg is fog jelenni róla az anyag a leghitelesebb tudományos honlapon. Közösén jegyezzük a beszámolót, és minden szava igaz. A tudományos közösség ellenőrizte és alátámasztotta a méréseinket, hitelesítés nélkül nem lenne semmi értelme. És mi ko-

molyan dolgozunk, Garcia! Semmi titok, semmi átverés.

Garcia nézte a lány arcát, a szemét, és érezte, hogy igazat mond, de legalábbis hiszi, amit mond. Ha hazudik, akkor profibban teszi, mint ő. Különb is, nem hülyeség már eleve, hogy azt feltételezi: emberek közlekednek a párhuzamos valóságok között? Mennyi ennek az esélye?

Bólintott, hogy rendben.

– Reggelizzünk? – kérdezte aztán.

– Reggelizzünk!

Egész más hangulatban kezdődött és folytatódott ez a nap, mint eddig. És Garcia le sem tagadhatta volna maga előtt, hogy tetszik neki. Reggeli közben azonban szóba került az új munkája.

– Egy kacsamellnövesztő cég márkáját kell bevezetnünk a piacra.

– Hús? Nem szeretem a húst. Nem akarom, hogy állatok haljanak meg azért, hogy hús kerüljön az asztalunkra.

– Pontosan ez az üzenet. Az erőszakmentesség. A kacsamellnövesztés teljesen erőszakmentes.

– A klónozás egy kamu volt, azt ugye, tudod? – nézett rá a humusz fölül Kata. – Persze a klónozott állatok gyorsabban növekedtek, és nem is voltak meg a normális életciklusaik vagy éppen a személyiségük, de mégiscsak érző lények voltak. Szóval a klónozott hús ugyanolyan kegyetlenség árán került az asztalra, mint a normális.

– Itt nincsenek állatok, akiknek meg kell halniuk – nyugtatta meg Garcia, ugyanakkor valami szöveget ütött a fejébe. – Megnyugodhatsz, csak olyan cégnek dolgozom, amely megérdemli. Nem te mondtad a múltkor, hogy az én feladatom kiszűrni a rosszat a világból? Hogy a legértékesebbre koncentrálunk, ami boldogabb életbe vezet? És hogy ezért is szeretnél belém? Bízz bennem!

Kata elmosolyodott.

– De, ezt mondtam. Megjegyezted?

– Nem emlékszem ennél szívhez szólóbb és kedvesebb szavakra életemben – felelte őszintén Garcia.

A lány láthatóan zavarba jött, nem lehetett hozzászokva ilyen szavakhoz.

– És van valami ötleted, hogyan segítesz a kacsamelleseknek? – kérdezte.

– Persze. Az elsődleges feladat a márkaértékek kiemelésével minél több embert elérni, és rávenni őket a termék kipróbálására, illetve hogy rendszeres vásárlóvá válva vegyék fel a hűtőjükön a terméket a heti vásárlási listára. Ez a termék hasznosságá-
ga ismeretében elég könnyű. A nehezebb feladat az, hogy átlépjünk a bizalmi szakaszba, az advocacy marketing szintjére, tehát a vevő ajánlja is a terméket a vászconnecteken vagy a személyes csatornáin keresztül. Na, ez a kihívás, erre vagyok én! Ebben a szakaszban úgy tervezem, hogy összekötöm a retro életérzést, ami a büntudat nélküli húsfogyasztást kísérte a múltban, és a hipermodern kor esszenciá-

ját, azaz a legmagasabb szakmai sztemderdeket felvonultató és a legmodernebb technológiát felhasználó vállalati célkitűzést...

Míg Garcia mesélt, az „újratervezés” szó helyét az agya hátsó zugában átvette egy másik szó: „klónozás”.

Úgy érezte, megtalálta a magyarázatot mindenre. Meg kell találnia hát a megerősítéshez Matheus Gergelyt.

13.

Addig a pillanatig nem is sejtette, hogyan jön a képbe Matheus. Akkor ott, a reggelinél mintha megvilágosodott volna. És bár megígérte Katának, hogy vége, arra gondolt, ennek az egy sejtésnek még utánajár.

Tudnia kell az igazságot. Aztán tényleg elengedi.

Vagy ha Matheus nem tud mondani neki semmit, akkor... Akkor tényleg vége.

Az előző nap még a KFKI-ba akart betörni egy perszonális szkinnel, és ezt a tervét feladta, de az ötlet maradt: a kiterjesztett valóság és a meghekkelt vaszpok segítségével bejut a mellnövesztő üzembe mint annak az igazgatója, Garay Ádám.

Miután Kata elment kocogni, Garcia nekiállt megbuherálni a vaszpját. Negyedóra elég volt rá, hogy a közösségi hálókra feltöltött képek és a saját felvételei alapján elkészítse Garay arcáról a szkint,

és kiderítse, mikor nincs bent az igazgató. Újabb fél óra alatt összevadászta, megírta azt a programot, amely Garay képét feltölti a szembejövők vaszpjára, ahonnan is a kámealencsére vetül. Aztán kiütötte az egóját. Ez volt az egyetlen kényes pont: nem tudta, az igazgató egója milyen kódokkal jelentkezik be az üzem emijénél, de kockáztatnia kellett. Ha nincsenek külön biztonsági kódok, akkor bejut. Ha vannak, akkor a rendszer riaszt, jobb esetben udvariasan megkéri, hogy azonosítsa magát.

Így sétált be a maglódi üzembe. Egyszerű volt: nem állta útját semmilyen biztonsági berendezés. Garcia magában jót mulatott ezen: 2062-ben a világ már nincs felkészülve a bűnözőkre. Ő tényleg nem illik ide, máshogy gondolkodik, mint a többi ember. Az épületen belül a vaszpja tette a dolgát: fölötte-elötte repült, és a személyes szkint mindenhová továbbbította, ahová kellett: az üzem munkatársai Garay Ádámot látták érkezni. Vaszp-vaszp, kámealencse – egyszerű, de briliáns megoldás volt. Ezzel együtt sem kellett sokszor, csak kétszer igénybe venni, mert Garcia mindösszesen két emberbe futott bele az üzemből.

Miután végigment a tartályok sora között, belépett az igazgatói szobába. Egy minipadot hozott magával, kibontotta, majd rácsatlakozott a rendszerre. A személyes adatokra volt kíváncsi: Matheus Gergely aktáját nézte csak meg. Három perc alatt végzett. Matheusnak egy budai lakcíme volt

bent a rendszerben, de érdekes módon a szállítási címek között szerepelt egy másik hely megnevezése is. Garcia megnézte a worldmaps oldalán: egy jókora raktárépület volt. Lezummolt az utcaszintre, és felismerte a kapu mellett a megfigyelőrendszert. Aki ilyet telepít, az valami értékeset őriztet vele.

Bármilyen gyorsan le akart lépni innen, ha be akar jutni a raktárépületbe, akkor még maradnia kell: szüksége van Matheus egolenyomatára. Ennek megszerzése egy kicsit bonyolultabb feladatot igényelt, de Garcia biztos volt benne, hogy ez is menni fog. Valahányszor Matheus belép a maglódi üzem területére, az egója bejelentkezik az üzem emijénél. Ez a bejelentkezési információ a titkos viszonykulcs kiépítése során sok személyes adatot átad ilyenkor az eminek, amit az tárol a memóriájában. Matheus csatlakozása a hálóra, keresései, kérései, hívásai, csetbeszélgetései a munkahelyéről újabb és újabb személyes adatokkal gazdagítják ezt a csomagot, aminek a kialakult fő karakterisztikája elég ahhoz, hogy egy primer direktívarendszerbe bekopizva más emik hitelességvizsgáló protokollja átverhető legyen vele, és azok elfogadják mint valódi egót.

Ezzel Garcia több mint egy órát eltöltött. Szüksége volt egy kis segítségre is, ezért megint igénybe vette a neurális imprinting protokollt, hogy a szaktudás birtokába kerüljön. Egy óra elteltével aztán sikerült bejutnia az emi kapcsolódó memóriablokkjába,

és lementette Matheus egolenyomatát, aztán szellemként feltöltötte a minipadjára. Azon már meg sem lepődött, hogy közben kiderült: Matheus nem csupán a kacsákra ügyel az üzemben, hanem tudományos kutatómunkát is végez, a kutatási területe pedig a különböző agyi struktúrák összehasonlítása, konkrétan a madáragyban a subpallium és az emlősöknél a corpus striatum vizsgálata, evolúciós fejlődésének különbözősége. Tehát ha Garcia Sandovalt klónozták, lehet, hogy Matheus Gergely a tudása birtokában az agyi struktúrák átmásolását is el tudta végezni az igaziból a klónba... Persze nem tökéletesen, mert akkor nem lenne emlékezetkiesése.

Túl sok a lehet – intette magát Garcia.

Összeszorult a gyomra arra a gondolatra, hogy ő csak egy klón.

Ezután elhatározta, hogy elsőként nem Matheus lakásához megy, hanem a raktárépülethez. Eredetileg el akarta kapni Matheust, hogy aztán kikényszerítse belőle az igazságot, de most úgy döntött, először körülnéz a cuccai között. Talán jobban megismeri belőle, talán van a raktárban valami különleges, amit felhasználhat.

Az ingyenes városkörnyéki vasúttal visszatért Budapestre. Biztos, ami biztos, hiába nincs egója, nem akarta, hogy Maglódról egyenesen Matheus raktárépületéig vezessen az útja. A vasúton szellemegókat használt, azaz a környezetében ülők egyikének az egóját duplázta meg kis mutációval,

hogy a rendszer annyi egót azonosítson, amennyi embert lát.

Vicces – gondolta –, a személyes szkin, amit az emberek magukra vesznek, olyan, mint egy rés, azon keresztül sokkal könnyebb hozzáférni az egójukhoz. Vajon tudják ezt?

Budapesten Garcia visszakapcsolta az egóját, és fogott magának egy elektromos autót. Azzal lement a Dunáig, majd a kocsit megemelkedett, és rácsatlakozott a gyorsforgalmi sínekre. Átsuhant a Margit híd budai hídfője felett, majd az Irgalmasrendi Kórházmúzeum és a hajdani Reumatológiai Intézet fölött. Garcia lenézett: az intézet átlátszó kupolája alatt nyugdíjasok sakkoztak a medencékben ülve.

Ez az egész nekem teljesen életidegen – gondolta. Mintha egy álomvilágban élne. – Remek bűnöző lennék.

Eközben felértek a Rózsadomb tetejére, ahol a kocsit finoman visszazökkent a Törökvéski útra. Itt Garcia kiszállt, és kivett egy biciklit az út menti közösségi tárolóból. Azzal ment tovább. Improvizált. Nem gondolta végig az útját, csak tette, ami hirtelen eszébe jutott.

A raktár egy alacsony, jellegtelen épületben volt, ahogy a worldmaps is mutatta. Jobbról gondozott park terült el, balról újabb raktárépületek. Garcia tovább tekert, kicsit messzebb tette le a biciklit, majd visszasétált. Megint felöltötte Garay arcát. Csak a biztonság kedvéért. Lehúzódott, és ismét

deaktiválta az egóját. Most kicsit durvábban sikerült kiűtnie, s csak reménykedhetett benne, hogy sikerül megint bekapcsolni. A deaktivált ego fölé aztán beírta Matheus Gergely egolenyomatát, és csak reménykedett, hogy a letöltött karakterisztika elég lesz a raktár biztonsági rendszeréhez.

Garay arcával és Matheus egolenyomatával állt az ajtó elé. A kezére ráhúzta az inge ujját, és lenyomta a kilincset. Egy rántást érzett, a fél arca lezsibbadt. A raktár emijének védelmi protokollja nemcsak nem fogadta el Matheus egolenyomatát, de az arcfelismerő Garayt érzékelve detektálta az anomáliát, és megpróbált bejutni Garcia valódi egójához. Garcia lépett kettőt hátra, vagy inkább hátrátanorodott, és meg kellett kapaszkodnia egy aprócska, vékony fatörzsben. Az arca egyre jobban zsibbadt, tudta, hogy most őt hekkelik, a rendszer keresi az azonosítóját. Mintha mélyen beleszúrtak volna a koponyájába, egyszer csak életre kelt az egoja...

Lebukott.

Aztán legnagyobb meglepetésére kattant az ajtó zárja.

– Üdvözlöm, Sandoval úr! – szólalt meg akkor az ajtó. – Beléphet az épületbe.

14.

Garcia egy kis előtérbe jutott, ahol két szekrény állt. Belenézett mindkettőbe: védőruhák, cipők és masz-

kok sorakoztak bennük. Érdektelenek voltak számára. A belső ajtó felé fordult, óvatosan kinyitotta. Raktárra számított, nem arra a látványra, ami eléje tárult.

Mintha egy úrhajóba lépett volna be. A teret egészen összenyomta a fal mellett álló számítógépek sora, miközben hártymonitorok bomlottak ki a sarkokban és a mennyezet alatt egyfajta különös, agyi szupersztárdát formázva. A rendszer működött, Matheus, úgy látszik, akkor sem kapcsolta ki, amikor nem volt itt. Ez volt az első, amin megakadt Garcia tekintete, de nem ez volt a legérdekesebb. Jobboldalt egy polcon fejek sorakoztak: majdnem húsz, minden jellegzetességet nélkülöző, szőr nélküli androidfej. A hosszúkás terem túloldalán pedig egy ruhásszekrény méretű agy lebeggett egy folyadékkal feltöltött tartályban. A tartályhoz csövek csatlakoztak, a csövek pedig újabb tartályokhoz, adagolókhöz, kapcsolótáblákhoz. Egy hatalmas íróasztal és egy rajztábla foglalta el a terem végét, a táblán érthetetlen jelek sokasága sorjázott.

Már járt itt. Ezt nem csupán abból gondolta, hogy a raktár emije beengedte, hanem mert határozottan az az érzése támadt.

A monitorok elé sétált, és megpróbálta megfejtetni a rajtuk futó szám és betűsorok értelmét. Arra viszonylag gyorsan rájött, hogy egy agy szimulációját látja, de nem tudta megmondani, hogy ez emberi agy-e, illetve hogy ténylegesen valaki agyának a leképezése.

Más monitorok a tartályon átáramoltatott mesterséges agy-gerincvelői folyadékban lebegő, különféle impulzusokkal stimulált agy elektromos tulajdonságait és mintázatait mérték és a szinaptikus kapcsolatok plaszticitását figyelték. Nanorobotok által készített felvételek is voltak közöttük, amelyeken a detektált folyamatokat működés közben vizuálisan rögzítették. A felvételekből és a mérésekből egy külön számítógép aztán háromdimenziós térképet készített...

Garcia annyira elmerült a monitorok tanulmányozásában, hogy nem vette észre a belépőt, és már csak akkor fordult meg, amikor amaz a nevéen szólította.

– Helló, Garcia! – Matheus Gergely állt az ajtóban, a kezében egy saját készítésű elektromos sokkolóval. – Hát, idetaláltál?

Garcia a fegyverre nézett.

– Mi ez a hely?

– Még mindig nem emlékszel semmire? – Matheus összehúzott szemmel méregette az arcát. Értett a hallgatásból. – Szóval nem.

– Klónozás, ugye? – kérdezte Garcia.

– Mire gondolsz?

– Egy kicseszett klón vagyok, nem? Ez a munkád: kacsamellet klónozol. Ehhez értesz. Klónoztattam magam, áttöltötted a tudatot az egyik testből a másikba, majd a Szabadság hídon összetalálkoztunk én és az eredeti Garcia...

– Állj, állj, állj, állj! Kicsit előreszaladtál! Embert nem klónoznak – ingatta a fejét Matheus. – Senki nem klónozik embert, mert tilos. Meg lehetne tenni, mert a mai tudásunk már megengedi, de tilos! Komoly morális okai vannak, hogy nem tesszük. Ma már az élelmiszeripar is lemondott a klónozásról, senki nem vesz klónokból származó állati húst, maguk a fogyasztók határolódtak el tőle... Ez az egész a te ötleted volt – lépett előre a biotechnológus. Egyenesen Garcia szemébe nézett. – A miatt a bal eset miatt a KFKI-ban.

– Július huszonnegyedikén?

– Igen. Azt hajtogattad nekem, hogy az a nap felnyitotta a szemed.

– Mégis a multiverzum a magyarázat?

– Mi? Milyen multiverzum? Ki beszélt itt multiverzumról?

– Akkor semmit nem értek. Mi ez a hely? – ismételte meg a kérdést.

– Az én kísérleti laborom – felelte Matheus. – Egy évvel ezelőtt pályáztam egy kutatási projekttel, és az Észak-atlanti Unió megadta a támogatást. Ezt csinálom szabadidőmben, szóval a hét négy napján.

– Az emberi és a madáragy evolúciós fejlődésének különbözősége?

– Az az előző projektem volt... A hivatalos. Most már máson dolgozom. A divergens gondolkodást létrehozó agyi struktúrák leképezését kutatom.

– És hogy jövök én a képbe?

– Találkoztunk az üzemben. Egy véletlen találkozás volt. – Matheus lassan megkerülte Garciat, óvatosan, legalább öt lépés távolságot tartva. Eközben végig felé irányította a sokkolót. – Őszintén mondom, ha visszaforgathatnám az időt, hát megtenném, és nemet mondanék az örülségedre. De nincs időgépünk sajnos. – Az androidfejes polc mellől előhúzott egy masszív széket. – Ül le!

Garcia húzódozott, Matheus fenyegetően megemelte a fegyvert.

– Ne kényszeríts rá! A teljes empátiám mellett is sokkolni foglak, ha kell, és én magam ültetlek bele a székbe!

Garcia leült.

– A lábadnál és a karfa alatt vannak bőrszíjak, először csatold be a lábad, aztán a kezed!

– Mit akarsz tenni?

– Helyrehozom a legutóbbi hibámat... hibánkat. Csináld!

Garcia kénytelen-kelletlen engedelmeskedett. Lehajolt, és először beszíjazta a két lábát, majd a jobb kezét. Utána parancsszóra a bal karfára tette az alkarját. Matheus hátulról közelítette meg, és úgy húzta meg az utolsó szíjat Garcia csuklóján. Ezek után tette csak le a sokkolót.

– Sajnálom – mondta őszintén. – A helyzet kényszerít rá. Figyelmeztettelek, hogy rosszra fog fordulni a helyzet, de téged nem érdekelt. Az elmúlt napokban azért követtelek, hogy lássam, hogyan változtál

meg... És nem bírom nézni. Ha te nem jöttél volna el a laboromba megint, hát én cipellek ide.

Kinyitott egy szekrényt, és kivett belőle egy injekciós pisztolyt. Garcia felpattant volna, ha a szíj-
jak engedik, így azonban csak tehetetlenül rángat-
ta a kezét.

– Ne is gondoldj rá! – mondta fenyegetően.

– Egy ilyet adtam be neked öt nappal ezelőtt – lé-
pett közelebb Matheus. – A te kérésedre. Te akartad
visszaállítani a prefrontális kérged energetikai álla-
potát. Olyanra, ahogy megszületté. A nanobotoltás
előtti állapotokat akartad.

– Miért is?

– Július huszonnegyedike – emlékeztette Matheus.
– Ott volt az a nő a KFKI-ban. Valamilyen Szonja. Azt
mondta, rájöttél, hogy a nanobotoltás, ami a mo-
dern kori eutópia alapja, elveszi az eredeti egyéniséget.

– Ezt most találsz ki.

– Egy szót sem. Minden igaz. A csaj majdnem
megölte magát, hogy megmentsen valami fizikust,
igaz? Szonja és doktor Tamil, ha jól emlékszem. Ez
felnyitotta a szemedet, így fogalmaztál.

– Nagyobb az amigdalája. Azért tette. Altruis-
ta. Semmi köze nincs a csecsemőkori oltáshoz.
Így született. Nagyobb amigdalával. Neked tud-
nod kell, mit jelent ez.

Matheus bólintott, hogy tisztában van vele.

– De te ezt nem sejtetted, legalábbis akkor
az egészet a csecsemőkori nanobotoltásnak tudtad

be. Az oltás során az agyba jutó nanobotok a prefrontális kéreg középső részén és az orbitofrontális kéregben megnövelik az aktivitást, így a gyerekek, és persze ha felnőnek, a felnőttek empatikus hajlama sokkal-sokkal erősebb lesz. Csak egy kis rásegítés, amely lehetővé teszi, hogy megértsük egymást. Hogy úgy létezzünk egymás mellett, amint az értelmes emberekhez illik. Képesse válunk ütköztetni az érveinket agresszió nélkül, és átérezzük egymás fájdalmát. Ez a modern civilizáció alapja. Ezt akartad te kiküszöbölni. Kíváncsi voltál, milyen lennél nélküle. És rávettél engem is – Matheus keserűen elmosolyodott. – Annyira jól forgattad a szavakat! Azt mondtad, én is nyerek az üzleten. Hogy utána megvizsgálhatom a te agyi struktúrádat, a divergens gondolkodást vajon mennyiben változtatja meg a csecsemőkori oltás. Micsoda lehetőség ez nekem is. Ez volt az érved.

– És te?

– Én, idióta belementem. Képes voltam a nanobotokat a feladatra beprogramozni. Hogy visszaállítsák a születéskor mért agyi állapotokat. Ezt akartad. Hát megtettem.

Garcia az oltópisztolyt bámulta.

– És most mi van benne?

– Memóriajavító nanobotok.

– Nekem?

– Igazából önmagamnak. Néha szükségem van rájuk, ha túl fáradt vagyok, vagy ha... Mindegy!

Most neked kellene. Engedd, hogy beadjam! Talán visszaállítják az elveszett emlékeidet.

– Honnan tudom, hogy igazat mondasz?

– Nem érzed magad idegennek ebben a jól működő, barátságos világban? Nem vagy türelmetlenebb, önzőbb? Nem zavarnak az emberek? Szerintem igen. Egy ősemlék vagy közöttünk, egy agresszív és letűnt faj utolsó példánya. Legszívesebben bunkóval oldanál meg mindent. Nem tanulni akarsz a vitákból, hanem mindenáron győzni bennük. Érzed a harci szellemet, ugye? Mondom, egy ősemlék vagy, egy letűnt kor csökevénye, evolúciós zsákutca. Ha ilyenek lennénk, lehet, hogy már elpusztítottuk volna a világunkat. Igazat mondom, Garcia! Dokumentáltam mindent. Érdekel? Jelentkezz be az egóddal a raktár emijébe! Az emi betekintést enged a saját fájljaidba, amik nincsenek fent a hálón! Látni fogod, hogy igazat mondtam, minden így történt.

Garcia szót fogadott.

Negyedórával később megengedte Matheusnak, hogy beadja a nanobotok újabb seregét. Emlékezni akart.

15.

Garcia emlékezett.

Öt nappal korábban, mielőtt Matheus beadta volna a helyreállító oltást, eltüntetett minden nyomot, ami a tervezett kísérletre utalt. Kitörölte a jú-

lius huszonnegyediké után történeteket a naplóiból, az utalásokat Matheusra, a lediktált gondolatokat, a felvételeket az együttműködésükről, a közös képeket, mindent. Lepakcsolta és eldobozolta a vaszpót, mert nem akarta, hogy rögzítse a kísérletét. És megcsókolta Katát.

Aztán feljött ide. Ide, ebbe a kis magánlaborba, az androidfejek és a hatalmas agy társaságába. Megkapta Matheustól a „helyreállító” oltást, és kidőlt. Majdnem tizenkét órát aludt utána, dolgoztak a nanobotok az agyában. Amikor felébredt, nem érezte magát más embernek. Talán kissé nyűgösebbnek, fáradtabbnak. De határozottan nem volt más. Ezzel együtt úgy értékelte, sokkal kreatívabb lett.

Bement a munkahelyére, kicsit vitatkozott Csehi-vel, de semmi komoly nem történt, csak egy kis nézeteltérés. Mintegy kétórányi munka után leült egy sörre a Kálvinon, de a sörnek nem volt habja. Amikor ezt szónak tette, a robotpincér készségeskedése felidegesítette. Kijelentette, hogy nem fizeti ki a számlát. Az étterem emijének ez irányú kérését azonban a bank elfogadta, míg az övét elutasította, és levonták a számlájáról a sör árát. A levonással egy időben megkapta egy ügyvédi iroda számát, ha jogi útra terelné az ügyet. Ez volt a legrosszabb, mire fel még idegesebb lett. Nem akart unatkozó ügyvédekkel felesleges perekbe bonyolódni.

Kiballagott a Duna-partra, hogy kiszellőztesse a fejét. Már sötétedett, és ezzel együtt is túl sok volt

az utcán az ember. *Miért nincsenek ezek otthon?* – gondolta. Irracionális elvárás lett volna, hogy mindenki otthon legyen, ő mégis ezt szeretne volna. Egyedül lenni. Elindította a Bp_DMA szkint, mert úgy vélte, az illik legjobban a lelkiállapotához. Felhúzott magának egy perszonális szkint is: sötét, fekete ködbe burkolózva tévelygett az utcákon.

Emlékezett rá, ahogy felsétált a Szabadság hídra. Ott aztán megjelent az a férfi, és ő elveszítette a kontrollt önmaga felett.

Fogalma sincs, hogy mi miért történt.

Addig egész életét békésen, nyugalomban élte le. Ott, a híd tartóoszlopa mögött előbújt belőle a hyde-i énje.

Pedig az a másik csupán azt kérdezte meg, jól van-e.

Garcia ezt kötözködésnek vette, és visszaszólt. Az ismeretlen még reagálni sem tudott, Garcia mégis dühös lett. Sok volt neki az a nap. Egyszerűen nem kerültek a helyükre a dolgok. Meglökte az ismeretlent. Két kézzel, agresszíven, bántó szándékkal. A másik megtántorodott, a meglepetéstől elveszítette az egyensúlyát, és átfordult a korláton.

Lényegében meggyilkolta.

Csak azért, mert segíteni akart.

Ezután órákon át bolyongott, megpróbálta fel dolgozni a dolgot. Egyszer az élet császárának érezte magát, másszor majdnem belepusztult az önvádba. A magasból alázuhan, majd megint felemelkedett.

Mintha viharos tengeren egy aprócska csónakban ülne. Fent és lent. Emlékezett, hogy a Gellért-hegy tövében zokogott, aztán egy szórakozóhelyen pezsgőt rendelt. Megivott egy fél üveggel, de furcsán néztek rá. Beszolt a szomszéd asztalnál ülő társaságnak, és akkor ismét jött egy hullámvölgy, és mindenkitől bocsánatot kért. Kibotorkált az utcára. Öngyilkos akart lenni, kilépett az úttestre, de az elektromos kocsik kikerülték.

Ment és ment vég nélkül. Valamerre. És a végén elvesztette az eszméletét.

Másnap reggel az ágyában ébredt, ruhában, de cipők nélkül.

Ez az ő története.

16.

Matheusnak be kellett nyugtatóznia.

Alig vette el azonban a karjától az injekciós pisztolyt, Garcia dühöngeni kezdett. Mintha valami megszakadt volna benne, addig rángatta a kezét, míg a jobb karja ki nem szabadult. Ám képtelen volt a logikus gondolkodásra, így a balt nem kioldotta, csak rángatta tovább, míg el nem fogyott az ereje. Akkor aztán hirtelen apátiába süllyedt. Csak ült pár percig maga elé meredve.

– Mi lesz most? – motyogta aztán. – Mit tettem?

– Kis szerencséivel nem lesz szemtanú, sem vaszp

– mondta Matheus. A biotechnológus fáradtnak,

nyúzottnak tűnt. Hirtelen leeresztett. – Ez a kis kísérlet nagyon rosszul sült el. Mindkettőnknek jobb, ha nem tudódik ki.

– Feladom magam.

– Nem mennél vele semmire. És mire bíróság elé kerülnél, a helyreállító oltás miatt megint viszszanyernéd régi önmagad. Olyan embert büntetnének meg, aki sosem követne el semmi rosszat. És persze engem is. – Matheus hangja megremegett, amikor bevallotta: – Hibáztam, Garcia, hibáztam. Nem is sejted, mennyire iszonyatosan érzem magam... Annak az embernek a haláláért közvetve én is felelős vagyok, és ettől már sosem szabadulhatok meg. Minden este vele álmodom. Velem lesz az életem végéig. Mindkettőnkkel... És majd meglátod, hogy sokkal-sokkal rosszabb így...

Matheus elővett egy aranyozott szegélyű dobozt. Garcia megismerte: a csecsemőkori nanobotoltások ampulláit tartják ilyenben. Egy doboz, egy ampulla, egy jobb élet.

Matheus kicsomagolta az ampullát, és közben beszélt tovább:

– Megkapod megint a csecsemőkori oltást – mondta. – Az előző nanobotok már felszívódtak, azok nem okoznak gondot, így visszaállítom a megfelelő agyi kérgék kívánt aktivitását. Ezzel kiküszöböljük az agressziót megint... de persze az emlékek megmaradnak.

Garcia felnyögött.

– Sajnálom – mondta Matheus –, lehet, hogy úgy érzed, azokat megint törölni kellene. De hidd el, rosszabbul járnál vele! Garcia sírva fakadt.

– Miért lenne ennél is rosszabb?

– Tudnod kellett, tudnod kell, mit tettél! Hogy ne kövesd el még egyszer azt a hibát. Hogy miután kibújtál az ősemlék bőréből, ne érezz megint késztest visszatérni belé.

– De hát, nem én voltam!

– De te voltál! Az új iránti vágyad, az ismeretlen kutatása benned van, Garcia. A cselekedeteink határoznak meg bennünket, és persze megzavart az oltásom, amely kiütötte a csecsemőkori hatását, de ha nem emlékeznél, megint vágyakoznál valami más megtapasztalására, vágyakoznál arra, hogy elmenekülj a jövő világából. Ahogy most is történt...

– Ezért felejtettem el mindent?

– Nem. Az szerintem a gyilkosság miatt volt. Az agyad nem bírta feldolgozni a cselekedeted súlyát, és felejtéssel reagált. Mert még a prefrontális kérged visszaállításával sem vagy gyilkos, Garcia. Az agresszivitás benned van, mint eredetileg legtöbbünkben, de nem vagy gyilkos.

Matheus beadta az injekciót, majd elrévedve nézte az üres ampullát.

– Azt hiszem – mondta –, ezzel átléptünk egy evolúciós lépcsőfokot. A természetes szelekciót kikapcsoltuk, és megerősítve a szociális énünket előre ugrottunk ezer évet. Jobbak lettünk.

Képesek lettünk együtt építeni a világot. Az evolúciós fejlődéshez, a túléléshez hajdanán szükségünk volt az agresszióra, a bizalmatlanságra, a csoporttudatra, amely a rasszizmusért is felelős, a háborúkért és sok-sok rosszért a világban. De a XXI. század elején ez már nem segített, hanem hátráltatott minket. És mi kitaláltuk, hogyan jussunk előre. A kooperatív magatartás, a társadalmi hasznosság, a figyelem, az empátia. Most már ez kell, erre van szükségünk, hogy az emberi civilizáció még nagyobb, értékeesebb, gazdagabb legyen! És van még jobb hír is... Tudod, Garcia, egyes elméletek szerint az agyi struktúrák is képesek öröklődni. Ez pedig azt jelenti, hogy a következő vagy a harmadik, negyedik generációnak talán már nem is lesz szüksége a nanobotoltásra, hogy a prefrontális kérget aktivizáljuk. Így fognak a gyerekek születni. Egymást elfogadva, empatikusan, együttműködően. Ezer év. Vagy kétezer. Ennyit tettünk meg a technika által kicsivel több mint harminc év alatt.

Garcia elgyötörten pillantott fel rá.

– Ezzel most vigasztalni próbálsz?

– Menj haza Katához, és végezd a dolgod! – Matheus lehajolt, és elkezdte kioldani a Garcíát fogva tartó szíjakat. Remegett a keze, remegett a férfi minden ízében, úgy tűnt, mindjárt összeesik, mégis Garcíát vigasztalta. – Amit te csinálsz, az kell ahhoz, hogy fenntartsuk ezt a békésebb civilizációt,

a kooperatív fejlődést a Földön. Csak tedd a dolgod a lehető legjobban, a morális iránytűd szerint! Ez itt a lényeg. Előre nézz, ne a múltba, és ez a világ még ennél is jobb hely lesz!

Vízió

Kedves Olvasó!

Most, hogy a történet végére értél, hadd mutassam meg neked, honnan indult.

2018-ban új fejezet kezdődött az életünkben. Megváltozott a nevünk. Kibővült a tevékenységi körünk. Máshogyan tekintünk magunkra és a világra. Wavemakerként a média mellett már tartalmi és technológiai területen is jelentősen támogatjuk ügyfeleink sikerét. Hisszük, a jövő azoké lesz, akik maguk alakítják azt.

A közös jövőnk első napján arról beszélgettünk valamennyi munkatársammal, hogy mit szeretnénk, milyen legyen a szakmánk 2035-ben. Ebből a közös gondolkodásból született a következő oldalon feltáruló vízió. Ez nem céges jövőkép, hanem az a közösen vágyott szakma, amely felé minden nap lépünk egyet.

Ez a vízió inspirálta a novella szerzőjét is. Remélem, Te is érdekesnek találod annyira, hogy beszéljess velünk róla!

Hozzuk létre együtt a jövőt!

Üdvözöllek,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a series of fluid, connected strokes that form a stylized representation of the name 'Gulyás János'.

Gulyás János
Wavemaker CEO

A marketingkommunikációs szakma 2035-ben

A globális jólét határoz meg mindent

2035-ben a gazdaságunk úgy hatékony és termelékeny, hogy eközben emberközpontú, tisztességes és fenntartható működésű. A növekedés, a fogyasztás és az anyagi javak helyett a hosszú távú globális célok, illetve az egyének boldogsága, elégedettsége, önmegvalósítása került középpontba. Az emberi érzelmekre soha nem látott hangsúly helyeződött az elmúlt években, így a mindig is vágyott önmegvalósítás és önismeret már nem álom többé. A jólét ma már meghatározó tényező. Annyira, hogy az „összszemzeti boldogságot” fogalmazzuk meg a legfőbb célnak, és ennek szellemében tevékenykedünk a mindennapokban is. A fenntarthatóság az egyik legfőbb értékmérő, ami alapján egy szervezetet megítélnek a társadalom szereplői.

Magasabb fokú automatizáció, több humánus

A teljesen automatizált világunkban a korábbinál magasabb szinten tudunk egymásra, emberi lényekre odafigyelni és törődni egymással. Emellett felismertük, hogy a környezetünkre fordított figyelem nélkül nem lehetünk biztosak saját jövőnkben, ezért ezt mindenki mindennél előrébb valónak kezeli. Így odafigyelünk a környezetünkre és szívesen veszünk

részt olyan ügy érdekében, melyben segítjük társadalmunkat és környezetünket. Az értékteremtés belső igény és természetes mindenki számára. Nagyon sok energiát nyerünk abból, hogy segíthetünk. Az emberek tudatos döntéshozók. Csak felelős cégek termékeit és szolgáltatásait veszik igénybe, nehezen megtéveszthetők. Odafigyelnek a saját és a közösség érdekeire is, edukálják egymást.

A jólét növeléséért folyik a verseny

A cégek gazdasági motivátora, hogy olyan szolgáltatásokat és termékeket fejlesszenek, amelyek elégedetté teszik az embereket, segítik az életüket, növelik a jólétüket. Azok a cégek életképtelenné válnak, melyek megtévesztők, tisztességtelenek, károsak vagy nem fenntartható működésűek. A gazdasági siker mértéke ugyan továbbra is a pénz, a pénz viszont egy olyan mérőszám, ami a társadalmi hasznosságot (a másoknak okozott jót), a tisztességet és a fenntarthatóságot is figyelembe veszi. 2035-ben így elsősorban nem a pénz határozza meg egy cégnek a piacon betöltött szerepét, hanem a „teremtett érték”. Más szóval: már nem a profit a legfontosabb elismert értékmérője a cégeknek, hanem a társadalmi hasznosság, ami kiemelkedően fontos szereppel bír a cégek életében. A fogyasztók ma már olyan minőségi kritériumokat is figyelembe vesznek (például: értékek megtérülése), melyekkel

korábban nem tudtak kalkulálni. A munkavállalóknak is megadatik a társadalmi hasznosság érzése, hiszen munkájukkal azt szolgálják. A könnyű meggazdagodás, a tisztességtelenség és a túlzott anyagi vagyon nem státusszimbólum, és főképp nem ideálkép. A túlzott vagyoni különbségek mára megszűntek. A fogyasztói társadalom lelassul. Kevesebb terméket fogyasztunk, és „teljesebb életet élünk”.

Ugyan 2035-ben is fontosnak tartjuk a versenyt a fejlődéshez, de ezek teljesen tiszta versenyek, és valós értékek, a társadalmi hasznosság és a jólét mentén versengünk. A szakmai versenyek mára transzparenssek, és tisztán szakmai alapon nyugszanak. A cégeken belüli versengés abban nyilvánul meg, hogy ki mennyire tud hozzájárulni a cég által képviselt értékek megteremtéséhezben – hiszen minden munkavállaló ahhoz a céghez megy el dolgozni, amelyik értékrendjével maga is azonosul.

Önszabályozás az öntisztulás elősegítésére

Az önszabályozásról való gondolkodásban az az alapvetésünk, hogy ami jó, az saját jogán nyerjen utat magának. Éppen ezért olyan szabályokat alkotunk és alkalmazunk, amelyek ezt segítik elő. Nincs színlelt szabályozás, a szabályok mind valós problémákat oldanak meg. A szabályozás működéséhez két szervezet létezik: a szabályozó és a betartató. Mindkét szervezet globális. A két globális szervezet

mellett mindenki szabadon alapíthat saját szakmai versenyt. A piac dönti el, hogy ez elég jó-e, fennmarad-e az adott szakmai verseny.

Szolgáltató-megrendelő viszony helyett partneri együttműködések

2035-ben a globális „össz-jólét” – mint közös cél – határozza meg a versenyt is. Ezért a cégek úgynevezett „organikus együttműködésben” dolgoznak. Ez biztosítja a cégek dolgozóinak az átjárhatóságot, ezzel együtt pedig a folyamatos tudásmegosztást. Ez a szoros együttműködés lebontja a „falakat” cég és cég között, így a határok – például a marketing-kommunikáció esetében a médián belüli területek között – elvékonyodnak. Az együttműködő cégek folyamatos közös víziót építenek a hatékonyabb munka érdekében, amivel növelhetik hozzájárulásukat a globális jóléthez. Közös technológiákon dolgoznak, melyek segítik a hatékonyabb munkavégzést, ezáltal rengeteg hasznos idő szabadul fel minden oldalon, illetve tovább építi a már meglévő bizalmat egymás mélyebb megértése. A bizalom játssza a legnagyobb szerepet az együttműködésekben, nem a szerződések, tenderek. A legfontosabb mutató a teljesítmény, illetve a hozzáadott érték. Az ügyfél-szolgáltató páros már átalakult, 2035-ben inkább a partnerség, illetve a tanácsadói szerep a jellemző. Ennek kialakulását a folyamatos bizalom biztosítja.

A reklám az egyének jólétét szolgálja

2035-ben a kommunikációs szakmában dolgozók kutatók és viselkedéselemzők, akiknek munkája részben szociológiai irányokon alapszik. Az értéket az adat és az információ jelenti. A szakma információval kereskedik, ahol erős az adatmegosztáson alapuló kooperáció a fogyasztó és az ügynökség, valamint az ügynökségek között. Az ügynökség az egyének ügynöksége, ahol ügyfél nemcsak vállalat lehet, de akár magánember is. A kommunikációs szakma a felelős cégek és a tudatos döntéseket hozó emberek ökoszisztémájában ugyancsak felelősen működik. Intruzív, tisztességtelen és a túlzott, értelmetlen fogyasztást serkentő üzenetek közvetítésében nem vesz részt. Hasznos, értéket közvetítő üzenetek minél hatékonyabb átadásával foglalkozik, illetve komoly értékrendformáló szereppel bír. 2035-ben mérhető, hogy egy adott üzenet hasznos volt-e a befogadó számára. Ennek a mérőszámnak az optimalizálására törekszik a kommunikációs szakma. Az emberek jó minőségű, bizalmat keltő, személyre szabott reklámokat kapnak kreatív formában, melyeknek van plusz hozzáadott értéke. A felhasználók maguk választhatják ki, hogy miről szeretnének reklámot kapni, és számukra is hasznosak ezek. A perszonalizáció a fogyasztó és a márka számára is ideális, nem tolakodó. Sok esetben a márka üzenete – a fogyasztó döntésének megfele-

lően – teljesen tudat alatt épül be a gondolatainkba, mivel ez az ő érdekét szolgálja. A marketingkommunikáció őszinte, igaz, és segíti a hétköznapi embereket abban, hogy elegendő és pontos információjuk legyen azokról a dolgokról, amelyekre szükségük van. Soha nem akarják „lenyomni” az emberek torkán a terméket, hanem segítik őket.

Az ügynökségek a fogyasztóknak dolgoznak

Az ügynökségek egyik munkája, hogy fel tudják mérni, milyen hatást gyakorol egy-egy termék a jólétre, milyen benyomást gyakorol az egyénre és másokra. Így a fogyasztók fordulnak az ügynökségekhez, akik segítenek nekünk meghozni a döntéseket. Teljesen az egyénre szabják az információkat, aki mégsem érzi soha azt, hogy megfigyelik vagy megítélik. Nincs értéktelen termék, és teljes mértékben etikus az együttműködés a fogyasztókkal. Az ügynökségek nem a márkatulajdonosok hangját erősítik fel, hanem szűrőként, tanácsadóként dolgoznak a fogyasztók felé.

Léteznek úgynevezett „morális ügynökségek” is, amelyek bizonyos etikai szempontokat érvényesítenek (például az állatvédelemre optimalizálják a vásárlók fogyasztási döntéseit). A márkák célja – túl azon, hogy meghatározza a vállalat döntéseit, viselkedését – már nemcsak a fogyasztóknak szól, hanem ez az ügynökségekkel való együttműködésük alapja is.

Csak jó reklámok születnek, így a szakma megbecsült

A reklámzaj nem erős, a fogyasztói társadalom is mérséklődött az elmúlt években. Szinte mindannyian értjük, hogyan zajlik a kommunikációs folyamat. A szakma teljes mértékben transzparens, pozitív a megítélése, és mindenki számára megfogható, érthető a folyamat. Ha valaki vásárol, nem csupán „ész nélkül költekezik”. A reklámozók értéket közvetítenek. A jelen ÖRT-je az egykori Google quality rankingjéhez hasonló minősítő rendszert használ, ezért nagyon drága rossz reklámot csinálni. És bár ezek mind fontosak a társadalom egésze szempontjából, a reklámmal foglalkozók számára a legkiemelkedőbb talán mégis az, hogy a gyermekeik pontosan tudják, mivel foglalkoznak, és felnéznek rájuk azért, amit a hétköznapiakban tesznek.

Teljes transzparencia, önkéntes részvétel a marketingben

Elmondhatjuk, hogy képből vagyunk arról, milyen adatokat gyűjtenek rólunk. Decentralizált adatkezelésem folyik, én magam dönthetem el, milyen adatokat szolgáltatok, és tudom, mit kaphatok ezért cserébe. A decentralizált hitelesítő rendszerek által szavatolt eredményeket nem kérdőjelezi meg senki, általánosan elfogadottak és megbízhatók.

A szabályozók garantálják, hogy transzparens legyen az adatkezelés, és könnyű az adatvédelem. Ez azt is jelenti, hogy a marketingből ma bárki a legteljesebben kiléphet. Ez a kilépés olyan, mint régen az „ad blocker”, csak ez teljes körű, magától értetődő és nagyon egyszerű lépés. A szakma önszabályozó szervei mind nyílt forrásúak és transzparenssek.

Együttműködéssel a nagyobb jóért

2035-ben már nemcsak a nagy, mamutcégek tudnak érvényesülni a hirdetési piacon, hanem a nagy médiavállalatok segítik, beengedik a kis, helyi vállalkozókat, cégeket is a piacra. A versenyek környezete is megváltozott. Több olyan megoldás létezik, amelyek korábban nem. Például előállnak olyan helyzetek is, amikor az ügyfelek versengenek az ügynökségekért. Történnek összeolvadások, például ügynökségek és ügyfelek között is. Sőt az sem ritka, hogy ügynökségek szervezeten és hálózatosan dolgoznak együtt. Az egyik legnépszerűbb forma manapság az, hogy freelance-típusú cloud-marketing ügynökségek közösen licitálnak a jó feladatokra. Azaz: átlátható minden feladat, és az jelentkezik rá, aki szeretne. A tenderek és megbízások átláthatóan szabályozottak. A tender-verseny automatizált pontrendszeres, így mindig biztosan és tisztán nyer az, aki a legjobb. A nyílt és átlátható szakmai önszabályozás keretében az értékelő-szoft-

verek ügynökségi összefogással készülnek. Maga ez az értékelő rendszer is nyílt forráskódú, a szakmai fórum kezeli, fejleszti. A résztvevők ezt a rendszert és folyamatot mind elfogadják, vagy nem tudnak részt venni a tendereken, megbízásokon. Megszűnt az Effie, de senki sem hiányolja. Szintén a közös fejlesztések eredményeképp van jelen a piacon egy valós idejű kreatív/médiaértékelési rendszer, mely segíti a szakmabeli cégeket a fogyasztók mélyebb megértésében, illetve a médiamegjelenések optimalizálásában. A hatékony működés érdekében az egyes területek (média, kreatív) szorosan összefonódnak és együttműködnek. Gyakoriak a projekt-szintű szerveződések. A kereskedelmi modellek teljes mértékben a fogyasztókra és a kommunikációs szakma igényeire vannak szabva. A szakmai érdekképviselések mára megerősödtek, hatásuk is erőteljesebb.

A technológia segít az egyéni jólét maximalizálásában

A technológia sok mindenben támogatja a szakmát. Prediktív és egyszerűbb eszközhasználat áll rendelkezésre, personalizált technológiák, melyek adatvédelmi szempontból teljesen biztonságosak. Egszen speciális és meghökkentő high-tech-eszközök és módszerek is elérhetők. Ugyanígy az adatalapú működésnek köszönhetően az életünk legkülönbö-

zőbb részein tapasztaljuk a perszonalizáció igen magas fokát, hiszen 2035-ben már mindenki elérhető ilyen módon. Mivel mindenkinek van egy jólétindexe, azaz mindenkit más tesz elégedetté, így megvalósítottunk egy olyan technológiát, mely képes ezen javítani. Figyeli az elégedettségünk értékét, és segít abban, hogy elérhessük a kívánt értéket. A szakma épít a mesterséges intelligenciára, és ebben igyekezzenek az ügynökségek az élen járni, hiszen többek között ez a versenyelőny egyik forrása. Ezenfelül rendelkezik olyan technológiával is, amivel megállapítja előre, hogy mire lesz szüksége a fogyasztóknak, még mielőtt ténylegesen felmerülne az igény. A VR egy népszerű reklámelhelyezés, de több közösségi felület is van, ahol megtalálhatók a reklámok. A képernyő népszerű médium, illetve közterületen is hatnak a fogyasztókra a reklámok egy modern, környezetbe illeszkedő formában. Ennek ellenére figyelünk arra, hogy a technológia mellett az emberi gondolkodás is maradjon előtérben. A fejlődés folyamán úgy jutottunk idáig, hogy a végig szem előtt tartottuk az ember fontosságát, és sosem adtuk át az irányítást az algoritmusoknak teljesen.

A Wavemaker egy értékteremtő vállalat

A Wavemaker 2035-ben az elégedettségre, a kiteljesedésre és az értékekre épít. Társadalmilag felelős, több szempontból is, és erőteljesen részt vesz az

értékkeremtésben. Az alpműködésén felül is kézzelfogható értéket teremt, amely hasznos a közösség számára. Törekszik kisebb vállalatokat és magánembereket sikeressé, versenyképessé tenni. Az ügynökség törekszik arra, hogy hasznos termékeket segítsen a piacra, azért hasznosságmérőként is jó az ügyfél számára. Meg tudja ítélni egy termékről vagy szolgáltatásról, hogy hasznos-e, még mielőtt kikerül a piacra. Különlegesek vagyunk, hiszen Client Service helyett Client Experience jellemzi az ügyfélkapcsolatunkat. Az adott problémára nemcsak szakmai, de emberi megközelítéssel is reagálunk. Az erőnk és az életre hívott tenni akarásunk példaértékű, amit más vállalatok is követnek. Mi nem csak beszélünk róla! Mi ebben vagyunk jók, ettől vagyunk mi WAVEMAKER 2035!

Az ember a különbség

2035-ben az automatizálható munkafolyamatok legnagyobb részét már gépek végzik, a technológia által elérhető automatizáció az emberi munkát a lehető legszélesebb körben segíti és támogatja. Ezt az emberek értik és tudják használni. Bízunk benne, és támaszkodnak az automatikus folyamatok eredményeire. Ennek megfelelően már minden munkafolyamat erősen adatalapú és automatizált döntési mechanizmusokon keresztül követhető. Mindezt úgy teszik, hogy az embereknek azon döntési és kreatív folyamatokban hagynak teret, ahol magasabb

emberi képességek szükségesek, vagy csak igen nehezen leírható és programozható emocionális döntési helyzetek fordulnak elő. Maga a versenyelőny is az emberi tényezők érvényesülésén dől el.

2035-ben rengeteg új eszközzel dolgozunk, melyek nemcsak több időt takarítanak meg számunkra, de lehetőséget adnak a munkaközösség kreativitásának elősegítésére is. A technológiai fejlődéssel több szabadidőnk marad, aminek következtében a szakmai életünkben innovációra és önmegvalósításra törekszünk, a magánéletünkben pedig kiegyensúlyozottak vagyunk. A munkavállalók a gazdaságban nem „hangyákként” végzik a rájuk kiosztott feladatokat, hanem tevékeny alkotói a gazdasági folyamatoknak. Olyan dolgokkal foglalkoznak, melyeket élveznek, és a lehető legnagyobb hasznot nyújtják vele a társadalomnak. A társadalmi haszon pedig anyagi megbecsüléssel is párosul. Az ember és a gép, egészséges harmóniában létezik együtt. A munkavállaló bárhol, bármikor be tud csatlakozni a munkába, a meglévő technológiának köszönhetően egyszerre akár két helyen is tud lenni. Virtuális konferenciákon is megosztják egymással a tudást a cégek, illetve a networking is egyszerűbbé válik ezáltal. A technológiai fejlettségnek köszönhetően gyerekjáték elsajátítani olyan ismereteket vagy készségeket, amelyek korábban hosszú időbe teltek. Ez a polihisztorság annyira színessé teszi a dolgozók tudását, hogy könnyen tudnak együttműködni, kapcsolódni, megérteni

egymást. A több tudás kevesebb belső harchoz vezetett mára. A cégen és csoportokon belül megszűnt a verseny, amit talán korábban a kevés információ okozhatott. Mindenki aA cégen belül mindenki olyan tudást szerezhet meg, amelyet csak akar.

A kreativitás segítségével az esetlegesen már régóta, vagy a jövőben felmerülő szervezeti problémákra gyorsabban találunk meg a megoldást, mindezt úgy, hogy jelentős értéket képvisel a szervezeten belüli kommunikáció és csapatszellem. Szellem, melytől igazán érezzük, hogy együtt tartunk a siker felé vezető úton egy olyan inspiráló és változatos környezetben, ahol együtt vagyunk sikeresek. Itt mindenki azt csinálja, amiben a legjobb. Fontos, hogy az így életre hívott kreativitás alatt nem a szűk értelemben vett művészi alkotókedvet értjük, hanem az „újat alkotás” készségét. A képzelőerő, a fantázia, a véleménykülönbség konstruktív ereje mind-mind hozzájárul cégünk sikeréhez. Ezeket mind együtt éljük meg, az emberi kapcsolatok előtérbe helyezésével. Odafigyelünk a környezetünkre, és szívesen veszünk részt olyan ügy érdekében, melyben segítjük társadmunkat és környezetünket. Nagyon sok energiát nyerünk abból, hogy segíthetünk.

Sokszínűség, csapatmunka, bizalom

Az együtt dolgozó egyének igen színesek, sokféle végzettséggel és tudással rendelkeznek, vannak köztük pszichológusok, mérnökök, matematikusok, progra-

mozók és tanácsadók is. A cégben vannak közösségi terek és közösségi programok is, amelyek megteremtik a munkavállalóknak a közösséghez tartozás érzését. A közösségi terek támogató környezetet nyújtanak ahhoz, hogy a közös munka, közös gondolkodás megtörténhessen. A munkatársak között barátságos a viszony, jó a hangulat. A személyes kapcsolatok, a csapatmunka és a közösség fontos érték. Együtt dolgozunk, egymás munkáját segítjük egy közös cél érdekében. Ha ebbe a folyamatba mégis hiba csúszna, akkor a munkavállaló tudja jelezni a feletteseinek, kollégáinak. Erre tanítják a dolgozókat, és megvan az a bizalmi kapcsolat a vezetés és a munkatársak között, hogy tudjuk, mielőbb megoldják/megoldjuk a helyzetet. Van terünk és lehetőségünk rendszeresen kommunikálni egymással. Egyén munkáját ismerjük és elismerjük. Sok pozitív visszajelzést, támogatást kapunk egymástól és adunk társainknak. Mindenki megbecsült tagja a szervezetnek. Akik itt dolgozunk, mindannyian ismerjük cégünk céljait, és tudunk azonosulni velük. A bizalom megvan a cég és az alkalmazottak között. Az alapvető értékekben megállapodtunk, és ennek mentén alakítjuk a mindennapokat is. A közös etikus értékrendet betartjuk. Értéket teremtünk – közösen.

Automatizálással támogatott egyéni specializáció

Integráció helyett most újra a specializáció a trend. Mindenki az alapoktól kezd a szakmát,

de a gyorsabb haladásban algoritmusok segítik, terelik. Mindenki megtalálhatja, hogy miben jó, de bármikor kipróbálhatja magát másban. Sokaknak pont a folyamatos fejlődés, változás adja meg az örömet.

Az alaptudásokat és a terepkompetenciát személyre szabottan kapja meg mindenki. Így a betanulás gyorsabb, és nem igényel emberi erőforrást. Mindenkinek több ideje jut saját magára, így gyorsabban fejlődik, könnyebben tud területet, vagy akár szakmát válthatni. Egyben mások munkáját is könnyebb megérteni – nem kell tőlük megkérdezni –, így az együttműködések is gördülékenyebbek. Mindenkinek megfelelően széles körű ismeretei vannak a kapcsolódó területekről, de a saját erősségei is jobban kifejlődnek, könnyebben érvényesülnek. Így alaposan megismerjük a munkafolyamatokat, és tudjuk, mi tesz nekünk, miben vagyunk a legjobbak, miben szeretnénk elmélyedni. Másrészt a tapasztalataink egymásra épülése által válunk szakértőkké.

A részfeladatokra bontott munkát a projektmenedzsment-algoritmus optimalizáltan, egyénre szabottan osztja ki. Mindenki olyan munkát végez, amiben igazán jó, és amiben jól is érzi magát úgy, hogy közben a munkaterhelés is egyenletes. Saját képességeink kiaknázásában cégünk segítségünkre van, pozíciókat érintő transzparencia jellemzi.

A munkaidő, a munkavégzés helye és az elvégzendő feladatok az egyéni teljesítmény optimalizálását támogatják.

2035-ben rugalmas munkaidőben dolgozunk, és a munkavégzés helye sem egyértelműen az iroda. Mindenkinek személyre szabott a munkarendje. Délelőtt van két óra törzsidő, amikor együtt vagyunk – a legtöbben személyesen, de van, aki virtuálisan –, ekkor tudjuk megbeszéljünk meg a közös dolgainkat, a feladatok elosztását. Előtte és utána mindenki ott és akkor dolgozik, ahol, és amikor a leghatékonyabban tud, feladata típusának és egyéni igényeinek megfelelően. A cél az, hogy adott munka – időben és megfelelő színvonalon – elkészüljön. A munkaszervezés rugalmas, projektalapon dolgozunk. Érdeklődés szerint tudunk jelentkezni a feladatokra, így mindig változatos munkát végzünk, és olyan feladaton dolgozunk, amit szeretünk. Ma nem kell választani munkahely és a szabadúszás között, mert ezek egyszerre vannak jelen. A feladatok felmérése és optimalizálása alapvető a hatékony munkavégzéshez és ahhoz, hogy a munkamennyiség mindig megfelelő legyen, az egyén ne legyen túlterhelve. A munkavállalóknak lehetőségük van arra, hogy az öt munkanapból egy napot az egyéni fejlődésükre szenteljenek, és így támogassák a tudásukat, ezek az úgynevezett „pénteki szabadegyetemek”. Ekkor fejlesztik azokat a képességeiket, amikben gyengébbnek érzik magukat, ilyenkor van lehetőségük

továbbképzésekre járni, ilyenkor tájékozódnak a piaci történésekről, és ekkor van idejük segíteni más kollégáknak is. A fentiekből adódóan a magánélet/munka arány kiegyensúlyozott és stabil. A számos családi támogatás mellett gyerekes kollégáinkat céges bölcsőde, óvoda és iskola is segíti. Baleset vagy halálozás esetén a munkavállaló családjáról gondoskodik a cég.

A munkavállaló jóléte a cég érdeke, ezért teljes karrierútja alatt támogatja azt

A cég odafigyel munkavállalói egészségére. Rendszeresen teljes körű szűrővizsgálaton veszünk részt mindannyian. Napközben van fél óra személyes időnk, amit feltöltődésre fordíthatunk – legyen ez akár edzés, akár szundítás az oxigénállomások egyikén. A stressz levezetését a „nyugiszoba” és bokszszakok mellett egy mentor is segíti, aki meghallgatja a szakmai, munkahelyi és akár magánjellegű problémáinkat is. Emellett személyre szabott digitális alkalmazás is segíti, hogy napi szinten megtegyük azt, ami egészségünk védelmé érdekében szükséges (jelzi, mikor igyon valaki, tartson szünetet, menjen sétálni, mozogni, levegőzni, stb.). Így rengeteg energiánk van, és kreativitásunk határtalan.

A korábbi anyagi motiváció helyett mára előtérbe került a jólét és az elégedettség, mint legfőbb preferencia a karrierutak megtervezésében. A karrierutak változatosak, de jól áttekinthetők mindenki számára. Kisebb szervezeti egységekben hatékonyabban dolgozunk.

Nemcsak vertikális ranglétrán tudunk lépkedni, hanem épp adott pozícióink elmélyítésében is rejlenek lehetőségek, melyet a cég megbecsül és értékel. A karrierutak tökéletesen ráilleszthetők az egyéni életgörbére, így az aktuális élethelyzetnek és energiaszintnek megfelelően mindenki annyi és olyan feladatot lát el, amely a tökéletes kiteljesedésben segíti. Így valósul meg mindenki életében a munka-magánélet egyensúlya. A tervezhető karrierutat a magas fokú transzparencia teszi lehetővé, amely a munkáltatóknál megvalósítható lehetőségeket illeti. Ezenkívül erőteljes transzparencia jellemzi a munkavállalók egyéni karrierútjait is, így mindenki előtt nyilvános, hogy ki mivel foglalkozott már életében, milyen területeken mozog otthonosan, és milyen feladatokban jó. Ez teszi lehetővé, hogy egymás tapasztalataiból táplálkozzunk, tudjuk, hogy kihez fordulhatunk kérdéseinkkel, és ezzel végre megvalósult a tökéletes átjárhatóság a területek, szakmák között. A karrierutak immáron nemcsak vertikálisan ívelnek, de horizontálisan is egyre több tevékenységben mélyedhetünk el. A nagy tapasztalattal rendelkező, szenior kollégák tudása becsben van tartva, ők tanácsadóként tevékenykednek a szakmában.

Értékalapon választunk munkahelyet

Ma már nem a cégek választják ki a kollégákat, hanem az egyének döntenek egyik vagy másik cég mellett az alapján, hogy milyen, számukra fontos értékeket

képvisel az adott vállalat. Erre azért is van lehetőség, mert a jólét már mindenki számára adott, az egyének tehát nem pénzért dolgoznak, hanem a munka öröméért. 2035-ben a karrierutakat az emberi tényezőtől túl algoritmusok optimalizálják. A HR-robotok adatbázisaiban minden munkavállaló skill-setje nyomon követhető, és ehhez van igazítva a munkavállaló feladata. A HR-robotoknak köszönhetően mára nem a diploma számít, hanem a valódi rátermettség, elhivatottság. Az algoritmus nagy segítségére van a pályakezdés előtt álló fiataloknak is, akiknek feltérképezi a készségeit és képességeit, így segítve őket a számukra leginkább vágyott és megfelelő feladat kiválasztásában. Ezzel egy időben az oktatási rendszer átalakulásával a diákok már az iskolapadban találkoznak a szakma valódi arcával, életközeli képet kapnak arról, hogy mire számíthatnak, ha kikerülnek az iskolából. Tudják, hogy a tanulás nem ér ezzel véget, a #lifelonglearning mostanra mindenkinek alapvetés, és a munkahelyek által biztosított online és külföldi képzésekkel ez meg is tud valósulni.

